

AVE MARIA

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
 P. O. Box 443,
 Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
 P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
 upravnništva:
 P. O. Box 443,
 Lemont, Illinois.
 Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA TRETJE ŠTEVILKE.

Že sedaj mislimo na maj	65	Dragim rojakom v domovini	82
Kristus, Kralj	66	Razlaga sv. maše	83
Tajna uživanja	68	V bolezni. (Pesem)	84
V bolezni. (Pesem)	69	Zlati ženski ABC	85
Spomini iz lepih dni	70	Blažena Ti me ženami. (Pesem)	87
Žrtva in sad	73	Angel s čebulo	88
Veseli spomini na Tončka	75	Kako si srečna! (Pesem)	88
Lurd	77	Glasovi od naše Marije Pomagaj	89
Tebi, človek! (Pesem)	78	Molimo za dobrotnike	90
Častna straža	79	Darovi in zahvale	91
Evharistični kongres v Chicagi	80	Na razgledu	93
Za veliki petek	81	Naš radio	95
Apostolstvo molitve	82	Odpustki za april	96

Apostolat sv. Frančiška.

KAJ ZAHTEVA NAŠ APOSTOLAT?

Apostolu ljubezen ukazuje, priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, se ji pri vseh podpornih ustanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Frančiška" ji daje na razpolago različne načine soproščanja. So pa sledeči:

1. **Redni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača enkrat za vselej \$10.00. Če tega ne more, pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče ob koncu leta pogrešal.

2. **Ustanovni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača \$225.00. Toliko stane en aker zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vse večje slo-

venske naselbine in vsa dobro stoječa društva postala ustanovni člani.

KAJ DAJE NAŠ APOSTOLAT?

1. Vsi člani postanejo deležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata, katerega matica je kolegij in samostan ob njem.

2. Istotako se bo za vse člane, žive in rajne, bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa bomo vedno izpodbujali, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

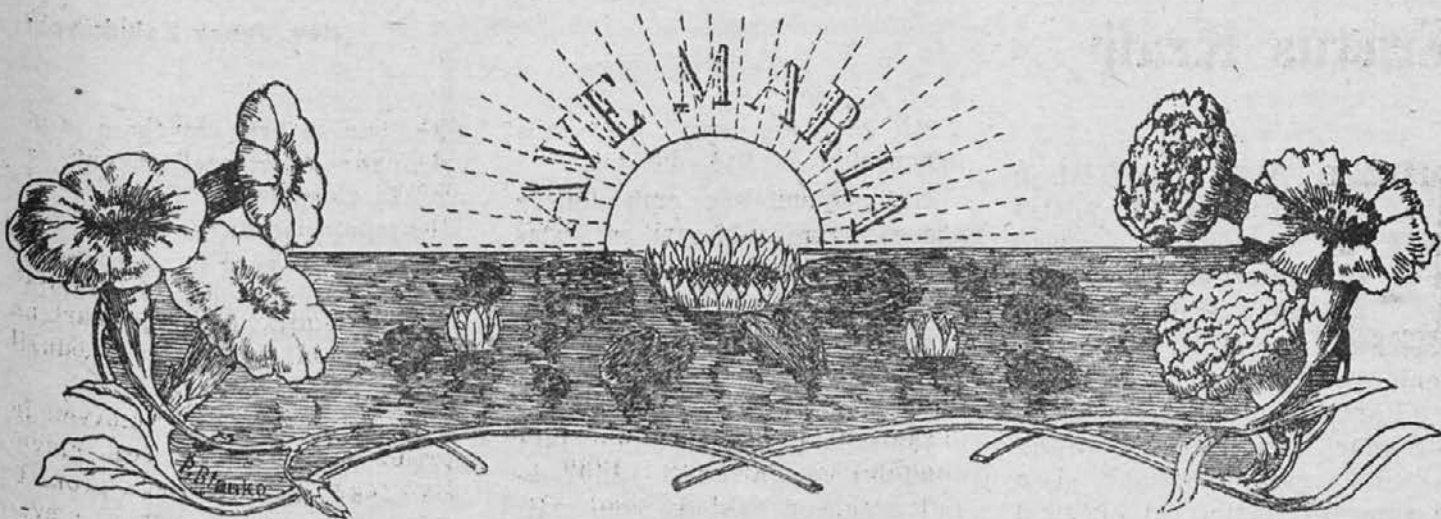
3. Imena ustanovnikov se bodo zdaj na posebni tabli obesila v cerkvi Marije Pomagaj, pozneje pa v večji in lepši cerkvi, ki jo bomo z njeno pomočjo pozidali na prijaznem hribu. To bodo naše ameriške Brezje. V naši cerkvi se vsako leto na dan vernih duš opravi en slovesni rekvijem za umrle ustanovnike.

Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veseli, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte na:

UPRAVNIŠTVO "AVE MARIA"

P. O. BOX 443

LEMONT, ILL.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Že sedaj mislimo na mesec maj.

A, za letošnji mesec maj bo treba nekaj posebnega pripraviti, da bomo pokazali svoji nebeški Materi Mariji posebno ljubezen in vdanost.

Toda kaj?

Kaj je ljubšega naši nebeški Materi Mariji, kakor razširjanje ljubezni do njenega sina Jezusa, povrnitev nazaj k Jezusu tistih, ki so ga zapustili in zavrgli. Saj nas je Jezus sam naučil moliti: **“Pri k nam tvoje kraljestvo.”**

Svet vedno bolj spoznava potrebo tega kraljestva. Spoznava to in vedno bolj obrača svoje oči proti Jezusu.

Tudi med ameriškimi Slovenci z veseljem opazamo isto dejstvo. Ali ne vidimo, kako se trume vračajo nazaj, trume onih, ki so bili preslepljeni, ogoljufani? Da! Srce vsakega zavednega častilca Marijinega se pa raduje, ko to gleda.

Da bomo vsa ta prebujajoča se slovenska srca popolnoma prebudili in zvezali z njihovim Bogom, pošljimo k njim Mamico, Mater Marijo. Odprimo njihove hiše zopet listu **“Ave Maria.”** Naj začne hoditi vsak mesec v te hiše! Dosedaj so morda še mlačne. Naš list naj se vsak mesec enkrat kot mili

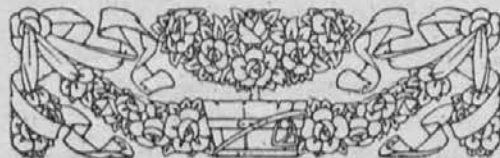
večerni zvonček oglasi v njih s pozdravom: **“Ave Maria!”**

O, koliko dobrih in gorečih slovenskih katoličanov je bilo že omrznilo za Boga, ali morda že popolnoma odpadlo. Pa so začeli čitati list **“Ave Maria.”** In danes? . . . Kolika sprememba! Na stotine čitateljev teh-le vrstic bo vzdihnilo hvaležno: **“Jaz sem že eden, ali ali ena izmed tistih.”** Da, vsi vemo, da je to res.

Zato, prijatelji, za mesec maj naznanjamo veliko kampanjo za nove naročnike na list **“Ave Maria”** in že sedaj prosimo vse svoje prijatelje in vse navdušene delavce za Boga in za narod, da se krepko pripravijo, da bomo dosegli velik uspeh.

Ko bodo prišli sem naš vladika, škof Jeglič, bomo slovesno kronali podobo **“Marije Pomagaj”** v Lemontu. **To bo 27. junija, tisto nedeljo po evharistiškem shodu.** Kaj bi se ne dal do takrat — od 1. maja do 27. junija — zbrati en tisoč novih naročnikov na list **“Ave Maria?”** Ali ne bi bilo teh tisoč novih naročnikov en tisoč krasnih biserov v Marijini kroni? Tisoč novih Marijinih častilcev, tisoč novih src, ki so se odprla blicu božjemu, klicu Materé Marije, ki hočejo začeti novo navdušeno življenje za Boga in Marijo?

Pomislite nekoliko o vsem tem, dragi čitatelji do prihodnjega meseca!

Kristus Kralj

Rev. Janez Zabukovec:

I.

ŽE PAPEŽ Leon XIII. je ob koncu 19. stoletja človeštvo posvetil presv. Srcu Jezusovemu s prošnjo, da bi dobrotljivi Jezus potegnil vse k svojemu presv. Srcu in bil kralj ne samo vernih, ki niso nikdar odpadli od njega, ampak tudi izgubljenih sinov, ki so ga zapustili; tistih, ki jih slepi verska zmeta ali loči razkol, in tistih, ki žive v stari zmoti paganstva.

Sedanji papež Pij XI. pa je ob koncu svetega leta 1925. vpeljal poseben praznik v proslavo Kristusa kralja, ki se je prvič obhajal zadnji dan leta 1925., na Silvestrov dan. Posvetilno molitev Leona VIII. je izpopolnil s prošnjo, da bi bil dobrotljivi Jezus tudi kralj tistih, ki so spoznavali izlama (turške vere) in judovstva.

Z največjo slovesnostjo se je obhajal novi praznik v Rimu v cerkvi sv. Petra. Sv. oče je imel slovesno pontifikalno sv. mašo. Po sv. maši je molil z močnim glasom novo posvetilno molitev Srcu Jezusovemu in zapel zahvalno pesem Te Deum. Izmenjavaje s papeškim zborom jo je pela vsa cerkev. Veličastna himna je odmevala kot grom po velikanskih cerkvenih prostorih in se dvigala gori v višine Mikel-Angelove kupole. Sv. maša z obredi vred je trajala tri ure in pol.

Tudi drugod so obhajali proslavo Kristusa kralja kar moč slovesno. V ljubljanski škofiji smo na Silvestrov dan popoldne imeli pete litanije Srca Jezusovega s posvetilno molitvijo, zahvalno pesmijo in blagoslovom.

Odslej se bo novi praznik Kristusa kralja v vsej cerkvi obhajal vsako leto zadnje nedelje meseca oktobra.

Ali ga bomo znali prav in s primernimi čuvstvi obhajati?

Naj pripomore k temu sledeče premišljevanje (ki sem ga sestavil po Hattlerju, S. J.).

* * *

Blizu 700 let je že, kar je na Francoskem vladal svetnik, kralj Ludovik IX. Grški cesar v Carigradu mu je po dveh duhovnikih dominikanskega reda l. 1239. poslal dragocen zaklad. Sam kralj jima je šel naproti, z njim njegova sveta mati Blanka, bratje, veliko škofov in duhovnikov in velikanska množica ljudstva. Ko se srečajo s cesarjevima odposlancema, se ustavijo, da bi si ogledali zaklad. Bil je zaprt v leseni skrinjici. Vpričo neštevilne množice odpro skrinjico. V njej je bila skrinjica iz čistega srebra. Odpro jo. Notri je zopet skrinjica, a iz čistega zlata. V ti zlati skrinjici je bil spravljen zaklad. Duhovniki ga vzamejo iz zlate skrinjice in pokažejo ljudstvu. In ko ga ljudstvo zagleda, zažene glasen jok; zakaj to, kar vidijo, je **krvava krona**, ki jo je nekdanj na glavi nosil veliki Kralj. To je trnjeva krona Kristusova. V slovesni procesiji so jo nesli v Pariz. Nosil jo je sam kralj. Vsi zvonovi po vseh cerkvah so slovesno zvonili, v procesiji je šlo več škofov in duhovnikov, vsi bos, in tisočglava množica ljudstva. Shranili so krono v kraljevi kapeli. Pozneje je sv. Ludovik sezidal krasno cerkev, v kateri so jo shranili. Rekli so tej cerkvi "sveta kapela." Od leta 1806. se hrani v cerkvi Naše ljube Gospe "Notre Dame" v Parizu.

Ali veš, dragi moj, kako je Kristus prišel do te strašne krone? O, to je žalostna zgodba. Poslušaj!

Bog je naš najvišji Gospod in Kralj. In če se človek še tako upira, ne pomaga nič, Bog je in ostane naš kralj, ker je naš stvar-

nik. Toda že prvi človek se je uprl Bogu, ga ni hotel priznati za svojega Gospoda in Kralja, se ni dal njemu vladati. Zato je prišlo strašno gorje nanj in na njegove potomce. Izgubil je raj, prekleta je bila zemlja, prišla je smrt na svet, izgubil je nebesa, zaslužil pekel.

Pa se je Sin božji včlovečil in prišel na svet, da bi rešil človeštvo tega gorja in tega prokletstva. Hotel nas je spraviti s svojim Očetom in spet upostaviti kraljestvo božje na zemlji. S krotkostjo in potrpežljivostjo, z usmiljenjem in ljubeznijo je hotel vladati. Zato je pošiljal pred seboj poslance, preroke, ki so ga napovedovali kot kralja miru. In ko je prišel sam, je z jasno besedo in čudežnimi deli ljubezni sprical, da je on Kristus, od Boga poslani, maziljeni in določeni kralj kraljestva božjega in je vabil vse v svoje kraljestvo.

Toda le malo jih je razumelo, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta, da hoče ustanoviti duhovno kraljestvo, **kraljestvo src**, v katerem naj ljudje priznajo gospodstvo božje nad seboj in vse svoje življenje uravnajo po volji božji.

Celo izvoljeno ljudstvo, h kateremu je pošiljal preroke, da so ga napovedovali, iz katerega je tudi sam izšel in ki je bilo prvo povabljen v njegovo kraljestvo, ni razumelo njegovega poslanstva. Izraelci so pričakovali, da bo Kristus mogočen kralj, ki jih bo rešil iz rimske oblasti, ki bo vladal ves svet, to kraljestvo pa da bo judovsko, torej svetno kraljestvo. A ko so videli, kako je bil ubog in se za svetno kraljestvo prav nič ni menil, niso marali zanj. Videli so pač njegove čudeže, slišali njegove nauke o kraljestvu božjem, tudi so ga vprašali, če je on obljubljeni veliki kralj, Mesija; a, ko jim je slovesno odgovoril, da je, so rekli, da preklinja Bo-

ga. O božjem kraljestvu v duhovnem smislu, o kraljestvu src niso hoteli nič vedeti. Ker pa je Kristus jasno in določno govoril, da je kralj, in hotel, da ga priznajo za kralja, so ga zatožili kot veleizdajalca proti rimski državi in zahtevali, da mora umreti. Rimski oblastnik Pilat ni našel nič veleizdaje na njem in se je posemehoval Judom, da imajo tako ubogega, neznatnega in mirnega človeka za nevarnega državi. Tudi Herod je bil istega mnenja, pa se je iz Gospoda norčeval in ga v zasmeh ogrnil s kraljevim škrlastim plaščem. In vojaki, ki so ga stražili, so posnemali zgled svojih višjih in Kristusa po svoje zasramovali, da bi mu prav čutno pokazali, koliko dajo na njegovo kraljestvo.

Posadili so ga na kamen. To naj bo njegov prestol. Zvezali so mu roke; to naj bo namesto kraljevega prstana. V roke so mu porinili trst iz bičja, to naj bo njegovo kraljevo žezlo. Na glavo so mu dali venec spleten iz trnjevih vej z dolgimi ostrimi trni; to naj bo njegova kraljeva krona. In to trnjevo krono so mu pritiskali z vso močjo na glavo, potem pa s palico tolkli po nji, da so se mu trni globoko zasadili v glavo in se je rdeča kri pocedila iz ran.

Tako sedi na kamnu Kristus, Zveličar sveta, ki so ga ravno prej bičali in do kosti razmesarili, zdaj še s trnjem kronan pred sirovo druhaljo. In začno ga zasmehovati. Poklekujajo pred njim, se mu pačijo in kličejo: "Živel, kralj!" Pa spet vstajajo in mu pljujejo v obraz in ga s pestmi bijejo po licih in s palico tolčejo po glavi, da se mu ostri

Rev. Alojzij L. Blaznik umrl.

Te dni poslal nam je Rev. P. Benigen Snój, O. F. M., slovenski župnik v New Yorku poročilo, da je zadnjo sredo dne 17. februarja 1926 preminul Rev. Alojzij L. Blaznik, slovaški župnik v Haverstraw, N. Y. ob 6. uri zjutraj v bolnišnici v Nyak, N. Y. Pred par dnevi ga je napadla pljučnica in mu v par dneh pretrgala nit življenja v njegovi najlepši starosti.

Pred par dnevi še je blagi pokojni gospod poslal naročnino za "Ave Maria." Zato je nas ta nenadna in nepričakovana vest o njegovi smrti zelo presenetila.

Pokojnik je bil v svoji župniji zelo priljubljen in ga bodo vsi jako pogrešali. Pogreb se je vršil zadnjo soboto ob veliki udeležbi duhovnikov in drugih njegovih prijateljev in znancev. Pokopan je na pokopališču sv. Petra v Haverstraw, N. Y. Tu v Ameriki zapušča pokojni dve sestri.

Naj spava v miru in se spočije v Gospodu, za katerega je pokojnik vneto deloval v svojem življenju!

trni vedno bolj globoko zadirajo v glavo. Tako ga zasramujejo kot kralja, češ da ni kralj, ampak da se samo dela kralja in da zato ne zasluži drugega ko zasramovanje in zaničevanje. O strašne bolečine za Jezusovo nahločutno Srce!

Zasramovan in zaničevan biti, to boli, to reže v srce. Boli toliko bolj, kolikor časti vrednejša je oseba, ki trpi zasramovanje, kolikor bolj plemenito srce ima in kolikor večja krivica se ji dela.

Kako boli, če otrok zasramuje dobrega očeta ali mater, če jim pljune v obraz, če jih s palico udari po glavi. Človek se zgrozi že, ko sliši kaj takega.

Kdo naj torej opiše, kako trpi v svojem sreću Kristus, zasramovan kot da ni kralj, ampak se le dela kralja, ko je vendar edinorojeni Sin božji, **"po katerem je vse nastalo in ni brez njega nič nastalo, kar je nastalega."** (Jan. 1, 3), **"kateremu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji"** (Mat. 28, 18), da kraljuje kot **"kralj pravičnosti in miru"** (Heb. 7, 2), **"ki ima na plašču zapisano ime: Kralj kraljev in Gospod gospodov!"** (Raz. 19, 16.)

Bolečine, ki mu jih dela trnjeva krona na glavi, so majhne v primeri z bolečinami, ki jih v srcu povzroča tako zasramovanje, taka žalitev.

Kaj ne, to je žalostna zgodba, ki pripoveduje, kako je Kristus kralj prišel do trnjeve krona. A nič manj žalostna ni zgodba, ki pripoveduje, kako se zasramovanje Kristusa kralja še vedno ponavlja. O tem pa nekaj besed prihodnjič.

(Konec prih.)

Hrvatsko
spisal
† V. Palunko,
škof

Tajna uživanja.

Za Slovence
priredil
Rev. Joahim Ferk,
O.F.M.Cap.

(Dalje.)

S LOVEČI Bossuet pravi: "Dobrota in pravičnost sta kakor dve roki božji; toda dobrota je desnica, a pravičnost je levica."

Večje je torej naše upanje v dobroto, kakor strah pred pravičnostjo.

Ko so frankovskemu kralju Klodoviku čitali trpljenje Jezusovo, je vzkliknil: "O da bi bil jaz s svojimi Franki prisoten!" Hotel je reči: "Razgnal bi bil pogane in jude ter rešil Jezusa." Isto more govoriti vsak vernik: "O da bi bil jaz v Kristusovi bližini; rad bi mu pomagal križ nositi, obrisal bi mu njegov sveti obraz, dal bi mu vsaj čašo vode. — Da, bil si tam in si vse to storil svojemu Gospodu, kadarkoli si potrpežljivo in iz ljubezni do njega prenašal nadloge in težave. Vsevedni Jezus je že takrat gledal naše žrtve zanj in jih bo imel pred očmi tudi tedaj, ko bo izvrševal svojo sodniško službo.

Zdaj pa sodite: ali ni vsaka bridkost sladka, vsaka težava lahka, ako pomislimo, da smo ž njimi olajšali trpljenje samemu Jezusu? Ali se hočemo pritoževati nad njegovo voljo, kadar nam nudi kelih trpljenja? Ne, tega ne smemo storiti, temveč hvaležno hočemo objeti vsak križ, ki nam ga nalaga, zaupati v njegovo sladko tolažbo in govoriti s psalmistom: Calicem salutarem accipiam et nomen Domini invocabo — **Kelih zveličanja hočem sprejeti in klicati ime Gospodovo.** Ps. 115.

VI. Nadloge so koristne.

Božji Zveličar je primerjal nebeško kraljestvo skritemu zakladu. Tudi ubogi ljudje pogosto sanjajo o zakladih. Znano je, da so zakladi raznovrstni; veliko imetje, dragoceni biseri, kupi zlata in srebra. V duhovnem pomenu je tudi modrost zaklad. Sv. pismo imenuje zaklad zvestega prijatelja, strah božji in še druge skrite zaklade, ki so pa zelo redki in težko dosegljivi.

Sv. vera nas poučuje o nekem zakladu, ki ni težko dosegljiv, ponuja, da, vsiljuje se sam in premnogi zemljani se ga silno branijo — ta nepoznani in zaničevani zaklad so — **nadloge in bridkosti.**

Jeli to res? Siromaštvo in vsakovrstno trpljenje naj bi bilo zaklad? Ni mogoče! In vendar je res, nadloge so bogati zakladi, s katerimi moremo poplačati svoje dolgove, ki jih imamo pri Bogu; bridkosti in težave so neprecenljiv zaklad, s katerim moremo kupiti — nebeško kraljestvo.

Nadloge in težave, boli in bridkosti so — **pokora.** O pokori pa piše sv. Janez Zlatoust: "Pokora, ti odpuščaš grehe in odpiraš raj, krepčaš malodušne, razveseljuješ potrte, kličeš mrtve k življenju, povračaš grešnikom milost, jim daješ njihovo prvotno dostojanstvo, vdihuješ jim upanje, ozdravljaš jim moči in povzročiš, da namaka dež milosti njihovo dušo. Pokora, mati usmiljenja, učiteljica kreposti, velika so tvoja dela, ona dela, s katerimi iztrgaš grešnike iz rok krvnika, krepčaš slabe, vzdiguješ padle, hrabriš obupane! Po tebi je ne-

koč Jezus pridobil desnega razbojnika, po tebi je dosegel David po svojem zločinu tolažbo Svetega Duha."

V zemeljskem raju ni bilo nadlog; to, kar zdaj opravljajo bridkosti, je tedaj opravljala ljubezen; človeško srce je bilo po svoji naravi nagnjeno k Bogu, kakor teče reka v morje. Po grehu pa se ljubezen božja poslužuje drugih sredstev, da privleče izgubljenega sina k sebi; to sredstvo so nadloge, ki so zdravilno sredstvo v rokah božje ljubezni.

Prvo, kar store nadloge, je, da se nam odpro oči, da spoznamo resnico, da smo na tem svetu le začasno, da si zaslužimo večno srečo. Razočaranje, zaničevanje, smrt nam kažejo, da za nas ni miru in tolažbe, kakor le v Bogu, da je le v njegovi družbi najti pravo zadovoljnost — tudi v trpljenju.

Ljudje, ki so prosti nadlog in težav, kaj radi pozabijo na svoj zadnji cilj. O njih pravi sv. Avguštín: "**Trepečem, kadar vidim grešnika v sreči.**"

Nadloge dajejo duši pravi sijaj; zato jih Bog navadno ne pošilja v začetku življenja, ampak v zrelejši dobi, ker oni, ki so že napredovali v popolnosti, prenesejo večje izkušnje nego začetniki. Čim svetejši je kdo, bližji je Križanemu. Naše duše so živo kamenje, a nadloge so angel, ki jih kleše in iz njih zida stanovanje božje. "**Tu doli na zemlji križ, gori na nebu radost; povsod pa ljubezen.**" (Lacordaire.) Sv. cerkveni učeniški soglasno trde, da so nadloge zaklad, s katerim plačujemo dolgove. Vemo, da spo-

kornim grešnikom Bog odpušča grehe in večno kazen; ostanejo pa časne kazni, ki jih moramo pretrpeti ali tu na zemlji ali pa v čistilnem ognju vic. Ognja pa se bojimo vsi. Milostljivi Bog sprejme zadostovanje za naš dolg, ako poslame nadlogé rado- voljno sprejmemo in potrpežljivo nosimo. To je nauk sv. Cerkve, svečano proglašen na tridentin- skem zboru. Zdaj pa pomislimo, kako neizmeren dolg so nam na- kopali naši grehi, katere nam je Bog odpustil, naše vsakdanje po- manjkljivosti! Ali niso potemt- kem vse nadloge, ki jih pošilja nebeški Oče, plačilno sredstvo, s katerim se naš vedno naraščajoči dolg odpisuje?

Sv. Frančišek Asiški je bil ne- koč ves izmučen od skušnjak hu- dobnega duha — toda zaradi te- ga ni bil žalosten, temveč je z ve- selim srcem vzkliknil: "Zahvalju- jem te, Gospod, za veliko ljube- zen, ki mi jo izkazuješ; zdaj mi je jasno, da me kaznuješ za mo- je grehe na tem svetu, da mi pri- zanesesh na drugem. Kolikor je od mene odvisno, sem pripravljen sprejeti vsako nadlogo in kazen, katero mi hočeš poslati za moje grehe." Kaj so pa grehi sv. Fran- čiška v primeri z našimi!

Take misli nam bodo osladile vsako bridkost. Sprejmimo torej nadloge kot zadostilno sredstvo za neštevilne grehe. Pravica bož- ja zahteva zadoščenje, ki je člo- veku primerno, a to je trpljenje. Saj je Sin božji sam trpel, ne za svoje, ampak za naše grehe. Sv. Tomaž Akvinec trdi, da je ple- meniteje za človeka, ako s trp- ljenjem zadostuje za svoje gre- he, kakor pa da zadobi odpušče- nje brez zadoščenja. Na ta na- čin se človek povrača na svoje prvotno dostojanstvo, doseže de- loma s svojim trudom nebeško slavo in večno krono.

Še bolj se bomo prepričali, da so nadloge neprecenljiv zaklad, ako po nadlogah in trpljenju iz grehov vstanemo, ako smo po ne- grehi padli. Kakor poleti nevihte

čistijo zrak, razpodijo oblake in odstranijo soparico, tako tudi trpljenje razganja oblake posvet- nih misli, ponižuje grešnikov na- puh, da jasno spozna svojo ni- čevnost in odvisnost od Boga ter se tako izpreobrne. Tako prizna- va skesani kralj David, da je v bridkih dneh željno iskal Gospo- da (Ps. 76, 2), a v dnevih sreče ga je pozabil in hrepenel po te- lesnih nasladah. Res je, kar trdi sv. Gregor, da nas nadloge silijo k Bogu. Zgodi se pač tuintam, da postanejo nekateri grešniki pod bičem božjim še trdovratnejši, to- da to so izjeme; večinoma pa trp- ljenje odpira oči izgubljenim si- novom, da se vzdramijo iz greš- nega spanja ter se povrnejo k Očetu.

Nadloge in težave čistijo dušo od vseh pogrškov. Sv. Duh pravi: "Vse, kar ti Bog mučnega pošlje, sprejmi in v bolečini po- trpi; prenašaj ponižno; ker v og- nju se preizkuša zlato in srebro, človek pa v peči nadlog in poni- žanja. (Prid. 2, 4.) Nadloge so torej brus, na katerem se ostri krepost; so cedilo, skoz katero se čisti čednost, so kladivo, pod či- gar udarci se razteza, širi in po- svečuje krepost ter raste do stop- nje junaštva (Scaramelli). Nekoč je rekel Gospod sv. Janez od Kri- ža, kaj si želi za plačilo za vse, kar je dobrega izvršil za Boga. Svetnik pa odvrne: "Gospod, za- te trpeti in preziran biti."

Nadloge so tudi zato koristne, ker človeka odvrtačajo od tega lažnivega in goljufivega sveta; one gase v srcu neurejeno ljube- zen posvetnih dobrot. Za nas je to dobro in koristno, saj vemo, da ljubezen do posvetnih dobrot premnoge spravi v nesrečo. Niče- merne naslade imajo uprav tira- nično moč nad našim srcem, kate- rega zavedeta čutnost in domiš- ljija na kriva pota.

Brezdvomno je trajna sreča za krepostno življenje nevarna. Ako bi bilo nebo vedno jasno, bi naša zemlja postala puščava; tako mo- rajo tudi naše življenje vznemir-

jati oblaki in vetrovi nadlog in bridkosti, da se kreposti obnove in utrde. Nepretrgana zemeljska sreča je pogosto smrt čednosti. O Savlu čitamo v sv. pismu, da je bil kot pastir najboljši izmed izraelskih sinov. Ko so ga pa po- vzdignili na kraljevski prestol, je postal hudoben in krut. Salomon je bil najmodrejši in izvanredno pobožen; toda razkošno življenje je nanj tako nesrečno vplivalo, da se je klanjal krivim bogovom svojih žena. Zato pravi Gospod: "Gorje vam, bogatinom, ki imate svoje naslade; gorje vam, ki ste siti, ker trpeli boste lakoto; gorje vam, ki se sedaj smejete, ker ža- lovali boste in jokali." (Luk. 6, 24.)

Iz tega sledi nekaj, kar bodo premnogi težko razumeli, dasi je resnica, dokazana z besedami Kristusovimi, namreč, da bi mo- rali biti Bogu bolj hvaležni za nadloge in bridkosti, kakor za veselje in radost. Pri sv. Mateju 5, 11, beremo prečudne besede: "Blagor vam, kadar vas bodo kle- li in preganjali ljudje in vse hu- do lažnivo govorili o vas zaradi mene; radujte in veselite se, ker vaše plačilo je veliko v nebesih."

(Dalje prih.)

Rev. P. Evstahij, O.F.M.:

V BOLEZNI.

Bolan! — Izmučeno telo mi pali ogenj bolečin, brez spanja sem v nočeh, trpin in bridka skrb teži glavo . . .

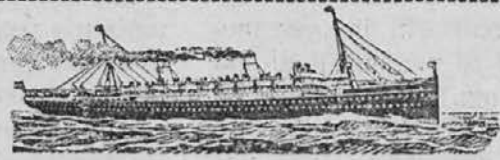
Tolažba, up: ljubeči Bog! Najvišji vzor: trpeči Bog! — Sedaj naj združen bom s teboj, podpiraj me, Zveličar moj!

Pozdravljen, ljubljjen, sveti križ, skrivnostna lestva v paradiž! — Le vztrajaj, vztrajaj, moja duša, saj veš, da Večni le poskuša, hvaležna bodi, da trpiš!

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

(Dalje.)

DRUGO jutro smo šli maševat zopet na Montmartal in se tam zopet poklonili "Kralju Francije." Maševal sem pri altarju za velikem altarjem. Ker so bili vsi naši romarji pri sv. maši, sem molil molitve v slovenskem jeziku. Morda je bilo to prvič v zgodovini te cerkve, da se je oglasila slovenska molitev. Strežnik je sicer čudno pogledoval in poslušal, kakšen jezik bi to bil. Začudeno je posebno pogledal nazaj, ko je zaslišal krepek slovenski odgovor romarjev. Ko smo opravljali svoje molitve po sv. maši, so pripeljale sestre pohabljenе otroke, ki so prišli k sv. maši. Imeli so s seboj svojo godbo. Cerkovnik nam je prišel nekaj pripovedovat. Kaj je govoril, nismo razumeli. Kazal je na sirote in na godbo. Iz njegovih znamenj smo razumeli le toliko, da nas je vabil, naj ostanemo še pri tej sv. maši, da bi čuli godbo. Sv. maša se je začela. Toda peli so latinsko koralno mašo. Morda so zaigrali šele po maši. Bilo je že pozno, zato nismo mogli ostati in počakati, naredili smo si prevelik program za ta zadnji dan v Parizu. Zato smo odšli, preden smo mogli čuti to godbo. Usmiljeni bratje, ki so imeli v skrbi te sirote, so jih zvečine znosili v cerkev. Ko smo odhajali, so nekam milo pogledovali za nami. Vidno jim je bilo žal, ker bi bili radi pokazali, kaj uboge pohabljenе sirote znajo. Tudi nam je bilo žal. Videli smo pa, kako so ljubeznivo in potrpežljivo ž njimi ravnali. Ej: kje so tu tisti, ki toliko zmerjajo katoliške redovnike in jih za-

ničujejo, zaničujejo fanta, ki se je odločil, da pusti svet in vse, kar mu ponuja, in se odloči žrtvovati svoje življenje samo enemu cilju — usmiljenju do takih sirot?

Kje so francoski prostozidarji, ki so preganjali te navdušene, idealne francoske fante v redovni obleki, ali se je našel do sedaj le eden, ki bi bil naredil, kakor delajo ti fantje, prešinjeni od Kristusove ljubezni do bližnjega, da bi pustil svet in šel streč in skrbet samo za take-le sirotke? Kričati je lahko, v dejanju pokazite svojo "humaniteto," svojo ljubezen do človeštva!

Vendar — na svetu je že tako, tiste ki se vdajajo sramotnemu življenju, ki pohujšujejo ljudi, ki jih pehajo v gorje, ki jih delajo nesrečne, ki so kuga sveta, te hvallijo, ti so prijatelji človeštva, prijatelji delavstva, prijatelji siromakov. Tiste, ki se žrtvujejo, ki v dejanju pokažejo to ljubezen, pa kamenjajo.

Brezverec da par bore vinarjev zadober namen, pa se mora o tem daru kričati po vseh časopisih. Te duše pa ne dajejo par vinarjev, dajejo same sebe, svoje življenje, dajejo svojo udobnost, vse, ti so pa sovražniki človeštva! Da, človek bi ne mogel verjeti, da jim bo kdo verjel. In vendar jim svet verjame. Te idealne mladeniče in dekleta v redovnih oblekah pa preganja in kamenja. Pogledajte, ali med nami, ameriškimi Slovenci, ni ravno tako? Ali niso naši verski odpadniki enako zaslepljeni?

Po zajterku smo si vzeli avtomobil in šli, da si ogledamo še druge zanimivosti mesta,

Najprej smo obiskali cerkev sv. Avguština. Krasna stavba in zanimiva. Vendar nima nič posebnega na sebi.

Od tu smo obiskali cerkev presv. Trojice. Ta cerkev ima krasna umetniška okna. Zvonik je 205 čevljev visok. Zanimivi so marmornati kipi, ki so prava umetnina.

Obiskali smo še nekoliko drugih cerkva in se slednjič peljali k Eifelnovemu stolpu, drugi največji zanimivosti Pariza. Peljali smo se tudi mimo justične palače, o kateri smo čitali v "Šentjernejski noči." Tam se je oglasil veliki zvon v znamenje, naj se začne moritev hugenotov.

Eifelnov stolp je nekaj veličastnega. Dolgo preden smo zagledali mesto Pariz iz vlaka, smo opazili ta stolp. Stoji v krasnem parku. Kolikor bliže smo prihajali k stolpu, toliko višji je bil. Videli smo ljudi na vrhu — komaj smo jih razločili.

Bil je mrzel in neprijeten dan. Vendar večina romarjev je hotela videti Pariz tudi od zgoraj dol. Sklenili so, da se popeljejo prav na vrh. Posebno Father Oman in g. Grdina sta bila navdušena zanj. Mi, ki nismo za višino, smo pa sklenili, da ga bomo rajši gledali od zdolaj. Malo smejali so se nam in nas nekako pomilovalno pogledovali, ko so si kupovali vstopnice, mi smo pa zunaj ostali. Po pravici povedano, prav nič jih nismo zavidali. Voščili smo jim srečno pot, — sedli na stoličke poleg stolpa in pazili, kako jih vzpenjača dviga više in više. Vendar, ako hočemo priznati resnico, smo jih zavidali, da imajo bolj trdne živce kot mi . . .

Stolp je visok 984 čevljev in je najvišja stavba na svetu. Človeka je kar strah, ko ga že od daleč opazuje. Narejen je iz samega jekla.

Ko sem pa čakal na prihod obiskovalcev stolpa in občudoval to velikansko monumentalno stavbo, sem mislil, kako je človek vendar mogočen, da more postaviti tako velikanske stavbe, na drugi strani pa, kako je majhen. Kaj je 984 čevljev višine? Nič! In vendar, koliko truda, koliko stroškov, koliko dela rok in razuma je moralo tu sodelovati, da so to stavbo postavili. Pa pogledjmo velikanske gore, ki se tako mogočno vzpenjajo proti sinjemu nebū! Pogledjmo te velikanske svetove, zvezde, ki se vrte po vsemirju. Kaj je ta velikanski stolp proti njim? Kako velik in mogočen mora biti to naj tisti, ki je vse to iz nič, v trenutku ustvaril. Pa se upa ta črvček v prahu zemlje, ta človek, dvigati proti Bogu!

Kvišku, kvišku vleče človeško srce! Kvišku strmi človek! Gori v višave, nad to zemsko blato nas vleče — srce in dušo tja k Bogu. Tudi človek, moderni človek, ne more tega čuta zatajiti. Pa vendar noče k Bogu. Take-le stolpe si postavlja, ki se bodo prej ali slej gotovo podrli . . .

Ko bi Parižani, ti moderni Babilonci, hoteli poslušati pridigo, katero jim kriči ta stolp neprenehoma: *Sursum corda* — kvišku srca! Ko bi hoteli iti s svojim pogledom nekoliko više nad ta stolp, kamor jim tako mogočno kaže — k Bogu, kako veliki bi bili tudi v duhovnem pogledu! In ali ni edino prava velikost, edino prava višina, recimo rajši: vzvišenost — velikost duha, velikost srca, vzvišenost stremljenja po Bogu?

Da, mogočen utis je naredil name ta stolp, razumel sem njegov klic — *Sursum corda*. Kvišku, k Bogu!

V tem premišljevanju sem pa gledal vrvenje naroda okrog stolpa — naroda, ki ne razume tega

klica. Pomiloval sem ga. Kvišku ga kliče stolp, pa noče! Nasprotno tišči vedno bolj v blato, v zemljo, v prst, v materijalizem. Ali je čudno potem, da izginja? Da potrebuje že pomoči tujih narodov, da mu kopljejo rudo, da mu obdelujejo zemljo? Velike naselbine imamo že tam po Francoskem Slovencev in drugih narodov. V blato mesenosti leze, nesramnosti se vdaja, noče otrok, — umira.

Ne, ne, Francozi, nismo za blato ustvarjeni! Blato nas mora zadržati. Mi smo za višine ustvarjeni in kolikor više je naše srce, naše življenje, toliko bliže Bogu. Toliko čistejše ozračje, toliko lažje diha, živi duša — toliko srečnejše je človeško srce.

"Strahopetci! Strahopetci!" so nas kriče pozdravili tovariši, ko so se vrnili nazaj k nam v nižave in me prebudili iz premišljevanja. Vzelo je precej časa, da sem se iznebil teh misli in teh vplivov.

"Krasno! Krasno!" je ponavljal g. Grdina in nas dražil: "Škoda, da niste mogli z nami!" Vendar nismo vsi za vse.

Dobra večerja v hotelu nas je spravila vse zopet v veselo razpoloženje.

Vendar še nekaj mi je kazilo veselje onega dne in me motilo. Izgubili smo namreč eno romarico. Na postaji smo jo morali pustiti. Dali smo sicer agentu naslov, kje bomo, pa ker nismo šli v hotel, kamor je srbski agent hotel, pa se je izgubil, ko smo mi odšli, in naša dobra Kata Triller je ostala na postaji. Skrbelo me je vedno bolj, kje je in kaj se je zgodilo ž njo. Vest mi je začela očitati, da nisem storil svoje dolžnosti in ne počakal ž njo na postaji, dokler si ne uredi svojih zadev s kovčegom, da bi jo spravil na varno. Sicer me je tolažila misel, da Kati ne potuje danes prvič, tudi v Parizu ni prvič, da si bo znala že pomagati. Žal mi je pa tudi bilo, ker je bila namenje-

na z nami v Lurd in v Rim. Bila je od nekdanj velika dobrotnica lista "Ave Maria," zato bi ji bil rad postregel. Povedal sem svojim spremljevalcem, ki so me pa tolažili, naj se ne bojim, ker je najbrže šla kar s čč. sestrama in ostalimi slovenskimi potniki naravnost domov. To je res tudi naredila, kot smo pozneje videli. Zvečer smo se vsedli v govornico v hotelu in pisali karte in se obenem razgovarjali o vsem, kar smo videli.

"Ali ste opazili, da Pariz nima otrok?" je dejala Mrs. Sever.

"Saj sem jaz tudi opazila to," je pritrdila Mrs. Godič.

In to je bilo res. Ves čas v Parizu nismo videli 20 otrok.

In hotelirka, seveda moderna Francozinja, ki je pa "lomila" za silo angleško, je vpraševala naše ženske, koliko imajo otrok. Ko so ji povedale, koliko jih ima vsaka, se je prešerno nasmejala in rekla: Ves Pariz nima družine, ki bi imela pet otrok. Dva, to je dovolj!"

Da, nesrečna Francija, gnila si, gnila. Imaš svetle točke na sebi, toda v splošnosti si pa gnila! Res si moderni Babilon in morda še slabši. Delajo to zveri? Dela to krvoločni tiger, da bi moril lastne mladiče? Dela najnesnažnejša žival tako? Ne! Človek, moderni človek pa. Bog je gospodar življenja in gorje človeku, če posega v božje pravice! Ali ne kriči ta kri, nedolžna kri, prelita na tako grd način, proti nebu, kakor je kričala kri pravičnega Abelna po maščevanju? Ali ni danes tako, kakor pravi sv. pismo o Betlehemu, ko je Herod moril in prelival kri nedolžnih otročičkov: "Krik se dviga iz Rame in velik jok. . .!" O, da, da! Ne motimo se! Ta prelita nedolžna kri kriči proti Bogu! Tako zakonsko življenje je gnusoba v očeh Tistega, ki je ustvaril prva človeka in jima rekel: "Rastita in množita se!" On je edini gospodar življenja in bo kaznoval in mora kaznovati tak strašni zločin

živalskega človeka. Ako mati na umeten način uniči življenje svojega deteta, kakšen razloček je med njenim činom in Herodovim? Ali ni detomor oboje? Ali ni slednje še hujše? Mati, lastna mati — pa tako brez srca, brez usmiljenja — ubije življenje!

In ko smd se peljali proti Lurdu skozi vasi in trge — povsodi — vse mrtvo! Brez otrok! Živ narod — vendar mrtev, zato, ker je pozabil svojega Boga, ker leze v blato. To blato ga bo uničilo.

Žalostno je eno: To je katoliški narod! Kako je mogoče, da nima vera več moči nad tem narodom?

Pač ta narod noče vere, kakor

jo Bog hoče, temveč tako vero, kakošna njemu prija . . .

Odšli smo zgodaj k počitku, ker drugi dan bo treba oditi proti Lurdu na dolgo pot. Vozili se bomo od ôsmih zjutraj do polnoči. G. Paker nam je preskrbel vozne listke in sedeže na brzovlaku. Plačali smo svoje račune že zvečer. Tu smo prišli malo navskriž z našim dobrim gospodom Pakerjem. Mi smo mislili, da dela vse samo iz prijaznosti, ker ga nismo najeli, temveč se nam je sam ponudil. Mislili smo, da bo zadovoljen s kakim dolarčkom "tipa" od vsakega. Ko je pa povedal, da hoče od vsakega najmanj tri do-

larje za svojo "službo," smo pa seveda vzrojili. Vendar, ko smo pomislili, da nam je vendarle veliko pomagal in veliko storil za nas, smo mu dali, nekateri še več. Tudi on mora živeti.

Videli smo pa, da je navsezadnje v tujem mestu, kjer človek ne zna jezika, le dobro, če dobiš zanesljivega prijatelja, ki ti poskrbi vse potrebno in te obvaruje sleparjev. S hotelom smo bili zadovoljni, s hrano tudi. Vse je bilo snažno. Tako smo se slednjič lepo pobotali in se ločili kot prijatelji. Slovenci smo pač dobrički.

(Dalje prih.)

Žrtva in sad.

13.

PATRICKOVI notranjosti se je izvršila ob koncu zagovornikovega govora znatna izprememba. Zagovornikove besede so kri-

le v sebi nekako sumničenje glede poštenja njegovega pokojnega očeta. Ali ni nekaj namigaval zagovornik, kakor da bi bila svota denarja, ki je izginila, v zvezi z zadnjo spovedjo njegovega očeta?

Ta misel je kakor nevihta oblačke na nebu razpršila vse njegove pomisleke in dvojbe nad duhovnikovo krivdo. Rajni oče naj bi bil torej zahteval od svojih sinov svoto denarja, da se po duhovnikovem posredovanju popravi neka prej nekdanja storjena krivica? To ni mogoče! Kaj takega ne bo pustil sumiti o svojem očetu . . .

Že se je dvignil, da bi vsako podobno sumničenje ogorčeno zavrnil. Toda že je vstal tudi državni pravdnik in je povzel besedo, da odgovori na besede zagovornikove. Zagovornikov govor je namreč napravil na porotnike globok utis in ako bi se bilo vršilo glasovanje takoj, bi bil Rev. Golob prav gotovo popolnoma oproščen.

Državni pravdnik je torej govoril:

Gospod zagovornik se je poslužil jako drznega sredstva, da bi svojega varovanca razbremenil. Skliceval se je namreč na spovedno molčečnost, ki veže vsakega katoliškega duhovnika. Lahko je sedaj na ta način govoriti proti rajnemu gospodu bankirju, ker ga ni več med nami in se seveda ne more braniti. Sami ste slišali, gospodje porotniki, da govornik ni doprinesel za svojo obdolžitev najmanjšega dokaza. Da se pa spomin na pokojnega bankirja Williama Blackforda očisti vsa-

ke nelepe sumnje, pozivljem obtoženca, da ponovi tu javno, kar je po lastni izjavi in po zatrjevanju obeh prizadetih govoril pokojnikovima sinovoma takoj po povratku iz bolnikove sobe.

Vseh oči so se napeto obrnile v duhovnika. Rev. Golob se dvigne s sedeža in popolnoma mirno odgovori:

“Gospod Blackford mi je po dokončanih svetih obredih rekel, naj priporočim njegovima sinovoma neko ustanovo za katoliške sirote. Jaz sem to storil in po volji pokojnikovi sem jima ponudil svojo osebno pomoč. Na ta način sem jima hotel očetovo naročilo olajšati.”

“Gospod zagovornik je kriv, da je prišlo to v javnost,” je nadaljeval državni pravdnik. “Želja ustanoviteljeva je bila, da ostane njegovo ime javnosti prikrito. Zdaj smo pa bili prisiljeni, tajnost žrtvovati, da rešimo dobro ime pokojnikovo. Končno še enkrat vprašam obtoženca: Ali ste vzeli ono svoto v svrhu ustanove za sirote?”

“Nisem,” je odgovoril duhovnik.

“Ali ste dobili imenovano svoto v dar?”

Obtoženec se je vsedel in je obmolknil.

“Mogoče kot odškodnino za vaš trud pri oskrbovanju ustanove?”

Obtoženec je zopet vstal in dejal:

“Nihče mi ni denarja ponujal, torej ga tudi sprejeti nisem mogel.”

“Zakaj ste pa vendar vzeli denar iz miznice?” se je vtaknil vmes sodnik.

“Gospod sodnik,” je odgovoril obtoženec, “jaz morem samo to odgovoriti, da nisem tat. Ako mi gospodje porotniki tega ne morejo verjeti, sem primoran njihovo obsodbo sprejeti, pa naj se glasi tako ali tako. Prosim, nehajte s

tem mučenjem moje duše.

“Kaj, to izpraševanje imenujete mučenje vaše duše? Verujem vam, da občutite dušno muko, ker je vaša krivda bolj in bolj jasna,” je hladno odgovoril sodnik. “S tem, kar ste na poziv gospoda državnega pravdnika povedali po zagovornikovem govoru, je prišlo v celo zadevo precej jasnosti. Mislim, da je stvar taka. Vi ste dobili od rajnega gospoda 20,000 dolarjev za ustanovo, mislili ste pa, da sinova ničesar ne vesta o oni svoti v očetovi miznici, in ste pričakovali, da bosta sama odštela še večjo svoto za ustanovo, nego ste jo vi že prejeli. Tako ste vzeli denar zase in ga takoj drugi dan odnesli na varno. Iz kakšnega drugega vzroka bi pač bilo potrebno, da ste potovali v civilni obleki? Vsaj zdaj priznajte vse, to vam prijateljsko svetujem, da vam ne bo treba občutiti vse strogosti postave.”

Obtoženec se je vsedel in je odslej dosledno molčal. Jasno je videl pred seboj svojo strašno usodo in uvidel je, da je nikakor ne more več odvrniti od sebe.

Porotniki so odšli na posvetovanje in so se kmalu vrnili. Njihov načelnik je razglasil sodbo, ki se je glasila: Spoznan je za krivega velike tatvine brez olajševalnih okolnosti . . .

14.

Dve leti sta že minili od tedaj, ko je bila izrečena nad ubogim duhovnikom kruta obsodba. Pavel Golob je še vedno sedel v ječi. Nihče med njegovimi sojetniki ni vedel, da je Golob duhovnik. V ničemer se ni razločeval od ostalih kaznjencev. V očeh paznikov tudi ni bil drugega ko ena številka več. Delati je moral kot vsi drugi — večinoma so pletli slamnate preproge. Sv. maše ni smel niti ob nedeljah darovati. Ko je zahajal z drugimi ka-

toliškimi jetniki vred k sv. maši v skupno kapelo, ni nihče slutil, kako hrepeni srce po altarcu duhovniku, ki trpi tako veliko krivico. Kdo bi pač mogel opisati notranjo bol, ki jo je siromak trpel že celi dve leti?

Še štirideset let ni bil star, toda lasje so mu med tem popolnoma osiveli. Ni čudno! Kolikokrat mu je bila glava polna težkih, obupnih misli. On, duhovnik, ki je do onega usodnega dne tako nesebično in požrtvovalno služil Bogu in človeštvu, mora sedeti sedaj med izvržki človeštva in je v očeh sveta njihove družbe popolnoma vreden.

Toda ta misel še ni bila njegova največja muka. Saj je v svojem strašnem ponižanju, v izgubi vsake svobode, mogel postajati bolj in bolj podoben svojemu božjemu Zveličarju. Zelo ga je pa bolelo, da ne more pri živi duši na svetu najti tolažbe. Da ne bi prelomil spovedne tajnosti, ni mogel o svoji nesreči niti s svojim spovednikom govoriti. Ta tako zelo občutena osamelost mu je povzročala v duši grozne borbe. Zli duh se ga je loteval in mu navdihoval najrazličnejše misli, kako naj se osvobodi, češ: saj se da najti izhod, saj je mogoče kaj malega tudi tako povedati, da spovedna molčečnost ne bo prav nič trpela — in vendar, koliko dobrega utegne roditi vsaka s previdnostjo izrečena beseda. Prost bo, izgubljena čast bo vrnjena in spet bo mogel z vso prejšnjo gorečnostjo delati za božjo čast in za rešitev tako drago odkupljenih neumrjočih duš...

Hude so bile te notranje borbe in skušnjave, toda kadar so ga z največjo silo napadale, se je zgrudil na samem v svoji celici na kolena in je iz vse duše zdihoval k Bogu: "Zgodi se Tvoja volja . . ."

Po tako prisrčni molitvi se je vselej dvignil pokrepčan in pripravljen za nove boje in — zmage . . .

Tako se je polagoma približala druga obletnica smrti tistega človeka, čigar smrt pred dvema leti je bila tako usodna za našega duhovnika. Tisto leto je padel omenjeni dan na nedeljo. Med sv. mašo zjutraj je pristopil Rev. Golob k sv. obhajilu. Vsa ponižanja in vse bridkosti pravkar preteklih dveh let je daroval še en-

krat svojemu Bogu s prisrčno molitvijo: "Moj Gospod, skrajšaj bridkosti svojemu nevrednemu služabniku. Toda le, ako je to Tvoja sveta volja. Ako pa hočeš, moj dobri Gospod, da to čašo trpljenja izpijem do dna, daj mi dovolj moči, da s pomočjo Tvoje milosti morem natanko izpolniti Tvojo voljo. Prosim blagoslova tudi za tiste, ki so krivi, da me je ta strašna nesreča zadela. Daj, da iz tega prokletstva, ki je prišlo nad mene po njihovi ne-

ške molitve. Takoj mu je izročil vse za to potrebne knjige. Kako silno se jih je Rev. Golob razveselil! Saj doslej skozi obe dolgi dve leti ni mogel moliti brevirja razen tistih molitev, ki jih jih je na srečo znal že na pamet.

Nepopisno je pa bilo duhovnikovo veselje, ko mu je blagi obiskovalec povedal še nadaljnjo novico: "Prihodnjo nedeljo boste lahko maševali. Vaše vzorno vedenje in vaša brezprimerna potrpežljivost med drugimi jetniki je nagnila ravnatelja, da vam je izprosil to dovoljenje pri vašem škofu. Mislim, da vam bodo odločili tudi posebno opravilo, da vednosti in zaslepljenosti, vznikne in dozori zanje velika sreča. Naj spoznajo svojo slepoto in zmoto in naj svoja srca obrnejo k Tebi, moj Bog."

Odkar je nastopil naš nesrečni jetnik svojo trnjevo pot, ni nikoli občutil toliko notranje tolažbe in olajšanja, ko ravno tisto nedeljo. Pa čakalo ga je tudi zunanje iznenadenje. Po sv. maši je stopil k njemu v celico jetniški duhovnik in mu povedal novico, da sme po dovoljenju ravnateljevem odslej opravljati svoje duhovnikove ne bo treba delati vedno v družbi z drugimi jetniki. V načrtu imajo namreč knjižnico za jetnike in vas mislijo postaviti za knjižničarja. Jaz mislim, da je ravnatelj o vaši nedolžnosti prav tako do dna duše prepričan kot jaz sam."

Jetnikove oči so zablestele in živahna rdečica mu je zaplapolala v obraz. Sklenil je roke in s hvaležnim pogledom proti nebu je vzkliknil:

"Moj dobri Bog, bodi prisrčno zahvaljen! Odslej bom vse neprijetnosti, ki mi še ostanejo, z veseljem in veliko potrpežljivostjo prenašal. Še enkrat, moj Bog, prisrčna ti bodi hvala!"

(Dalje prih.)

Veseli spomini na pogumnega Tončka. (Konec.) V. H.

AZUMLJIVO je potemtakem, da je komaj pričakoval počitnic. Toda preden so prišle, je bilo Tončku usojeno, da se proslavi z novim činom, ki se ga gotovo še danes ves učiteljski zbor z veseljem spominja.

Bil je soparni julijski dan. Otroci so se parili v razredu in sam g. učitelj si je želel, da bi bilo kmalu konec ure. Nenadoma stopi v razred tuj gospod z dežnikom v roki, ne da bi prej potrkal. Razred ga je na učiteljev miglje spodobno pozdravil in učitelj sam se mu je globoko priklonil. Tako je bilo jasno, da se mora v tem gospodu skrivati sam g. nadzornik.

Hitro po vstopu v šolo so se tujemu gospodu razširile nazdrvi, kakor da voha in preizkuša zrak. Zdelo se mu je, da je razred slabo zračen. Potem je enkrat, dvakrat premeril z očmi ves razred in nagrbančil čelo.

"Kje je toplomer?"

"Tamle, tamle," so se takoj dvigale otroške ročice, toda gospod učitelj se je dostojno priklonil: "Prosim, tukaj je."

Pri tem je pokazal v tisto smer, kjer je na omari visel toplomer z lesketajočim se stebričkom živega srebra. Toplomer je kazal natančno 13 stopinj po Reaumurju. To je bil izboren šolski toplomer, ki je ležal lahko v ledenici, v snegu ali pa v vroči kopeli — s 13. stopinje se ni ganil. Seveda je bilo precej dela ž njim skozi dolga leta, da se je dvignil do te visoke stopnje popolnosti . . .

Pa je bilo že dolgo tako. Kadar je prišel na šolo nov učitelj, je vselej kmalu potožil: ta toplomer kaže vedno enako. Pa ga je znal starejši kolega zopet potolažiti: Ne čudite se temu. Živo srebro je očitno z neprestanim raztezanjem in krčenjem izgubilo prožnost in se zato ne giblje.

Ali drugače je toplomer izboren. Naj se živo srebro dobro odpočije, potem pride gotovo zopet k sebi. Oživel bo in izvrstno vršilo svojo službo.

K temu šolskemu toplomeru se je torej obrnil pogled gospoda nadzornika, toda ni prišel do nje. Obvisel je sicer na omari, toda na nekem popolnoma drugem predmetu.

"Kaj le vidi tam?" si je mislil gospod učitelj. Začudeno je gledal, kako se nadzornik dviga in resno koraka proti omari. Ko je došel do cilja, je dvignil z veliko previdnostjo zapraščen, skrbno zaviti diagram in iz njega je privlekel na božji dan — palico . . . Dolga je bila in tenka, pa čisto nova, zakaj šele včeraj je poslal učitelj ponjo k trgovcu nasproti šolskemu poslopiju.

Gospod nadzornik drži palico v roki in s strogim pogledom meri učitelja. Po glavi mu švigajo vsi mogoči uradni odloki in ukazi, ki se tičejo telesnih kazni v šoli. In glejte — kljub vsem tem odlokom najde v razredu takole stvar . . .

Gospod nadzornik premišljuje, kaj mu je storiti. Če prihrani vso zadevo za konferenco, ki se ima vršiti po uri, se bo učitelj gotovo jako dobro zagovarjal in bo sveto zatrjeval, da rabi palico samo za razkazovanje zanimivosti na tabli. Zato mu je treba takoj sedajle njegovo krivdo jasno dokazati.

S katederske višine pred tablo stopi gospod nadzornik s palico v roki doli med otroke. Zamahne s palico, da je siknilo po zraku in da so se otroci nehote stisnili skupaj. Nosovi so jim skonaj zadevali ob šolske klopi.

Še enkrat je zamahnil gospod nadzornik, potem je pokazal prožno šibo otrokom in z najbolj nedolžnim obrazom vprašal:

"Ljubi otroci, kaj je pa tole?"

Nič odgovora. Globoka tišina je vladala v razredu, noben jezik ni mignil, noben prstek se ni ganil. Ena sama zavest je prešinjala ves razred: zdaj zdaj bo padla ta strašna palica na enega izmed nas — in kdor bo, tistemu se ne bo ravno dobro godilo. Slaba vest je grizla zlasti dečake in na tihem so tuhtali, za kateri njihov greh bi utegnili padati šiba. Odločitev ni bila lahka, zakaj grehov je bila dokaj dolga vrsta: okno v cerkvi so razbili s kamenjem, veje na sadnem drevju so nalomili, del žita na sosedovi nji-vi pomandrili — sami zločini, ki so zaslužili nagrade z brezovim oljem . . . Tudi gospod učitelj vselej začne na takole nedolžen način, toda kmalu se razgreje in potem je bogpomagaj . . .

"Le nič se ne bojte, ljubi otroci, in povejte mi, kaj je to. Kar ti, modrijan, ki tako pogumno gledaš, kar ti povej, kaj je to, kar vidiš v moji roki."

Nadzornikov prst se je zasukal v zraku, zlati prstan z dragoce-nim kamnom je zalesketal na njem in že je meril in kazal navednost na — Tončka.

Gospod učitelj je stal ob strani in ni niti trenil. Samo mislil si je: "Sedajle se bo pa stvar lepo iztekla. Ravno na tem nesrečnem Tončku sem oni dan eno palico na kosce razbil."

Tonček je vstal in že odpiral usta, da bi odgovoril: "To je go-spa šeškarica."

Toda zmotil ga je sam gospod nadzornik, ki je svoje vprašanje še izpopolnil.

"Povej nam torej ti, ljubi deček, čemu je ta palica tukaj v šoli?"

In sukalo jo je Tončku tako blizu okoli nosu, da se ga je skoraj dotikal. Toda naš junak je hotel dokazati, da je res pravi junak, zato niti z očmi ni trenil. Smelo je gledal gospodu nadzorniku v

oči, kakor da bi videl palico to pot prvič v svojem življenju.

"Saj si korajžen dečko," je izpodbujal gospod nadzornik, "nikar se torej ne boj in nam kar lepo povej, zakaj je ta palica tukaj v razredu."

Zopet nič. Samo Cene poleg je vščipnil Tončka v bedro in mu je nekaj zašepetal na uho, da se je moral Tonček nasmejati.

"Čemu se smeješ? Kaj ti je zašepetal сосед v uho?"

Tonček se je začel še bolj smejati in si je mislil: Ravno prav. Sedaj je prilika, da se znesem nad Cenetom za marsikako krivico . . . Po teh mislih je gospodu nadzorniku pogumno odgovoril:

"Prosim, Cene tukaj je dejal,

da ste prismođa, če ne veste, zakaj je . . ."

Toda ni mogel dokončati stavka. Kakor blisk je švignila gospa šeškarica in padla po Tončku, da se je siromak umaknil pred takim navalom, kot na peresih odletel v kot in porival pred seboj dva, tri sosede. Tako spretno se je znal umakniti, da ga že drugi namerjani poljub gospe Šeškarice skoraj ni več zadel.

"Ti svet ti, ti nepridiprav!" se je togotil gospod nadzornik. In pri tem je bil rdeč kakor rak. — Vsa nadaljnja inšpekcija se je potem zelo na kratko in nič manj gladko izvršila.

"Tako je torej rešil pogumni Tonček našega učitelja in ž njim

vred naš vse, pa niti vedel ni, zakaj se nam je vsem tako prikupil, in zakaj smo mu odslej izpregledali marsikatero nerodnost." —

S temi besedami je zaključil svoje zajemljivo pripovedovanje gospod župnik in je še zavzdihnil: "Oh, ti otroci, kako se mi toži po njih!"

Potem sva se poslovila.

Te dni mi je poslal gospod razglednico. Slika na njej je kazala prostrano vas s hribčkom v ozadju in z velikim ribnikom v ospredju. Po sredi je pa vodila cesta in na njej je bila gruča veselih otrok.

Pod sliko je gospod napisal: "Zopet sem doma."

- LURD -

Rev. John Miklavčič.

(Dalje.)

TARBSKI škof je v pastirskem pismu 18. januarja 1862. zapisal sledeče.

"Prepričani smo, da se je brezmadežna Davica Marija prikazala 11. februarja 1858. in potem še 17-krat Bernardki Soubirous pri massabiellskih skalah blizu mesta Lurda. Spoznali smo, da so bila resnična ta prikazovanja in dovolimo ljudem, da časte brezmadežno Devico na onem sv. kraju. Končno razsodbo naj izrečejo sv. Oče, čigar odločitvi se uklonimo." S tem pismom je bilo uradno potrjeno od škofije, da je Bernardka 18krat v zamaknjenju gledala Devico Marijo. Vsi častilci lurške Marije so z navdušenjem in radostjo pozdravili to izjavo. Posebno so bili veseli Lurdčani, ker je nebeška Kraljica izbrala ravno njihovo mesto, in trumoma so v dolgih procesijah romali vsak dan na kraj prikazovanja. Prižigali so sveče in klečali molili zroč na gornjo votlino, katero je posvetila Marija 18krat s svojo navzočnostjo.

Papež Pij IX. je z velikim veseljem sprejel škofovo izjavo, toda uradno izjave ni potrdil. To

tudi ni bilo potrebno, ker dogodki v Lurdu so zgodovinskega značaja. O takih slučajih papeži sodijo zgolj z osebnega stališča.

Sedem let po škofovi izjavi je Pij IX. v pismu z dne 4. septembra 1869. zapisal te-le besede: "Prikazovanja v Lurdu so dejstva, ki so jasna in dokazana."

Nekaj let pozneje je bil škof Laurence v Rimu in je podaril papežu lep kip lurške Marije. Ob tej priliki je rekel sv. Oče: "Ta lepi spominek bom zvesto hranil v moji zasebni kapelici, kamor grem večkrat čez dan molit in počastit Gospoda v Zakramentu. Kadar bi bil žalosten in potr, pogledal bom na Brezmadežno in Ona bo zame prosila." Pozneje je dal tudi napraviti lurško votlino v svojih vrtovih. Kamenje za to je dobil od massabiellskih skal. Zraven votline je dal napeljati vodo, ki je kakor prijeten studenček žuborela izpod spodnjih skal. Pij je vsaki dan obiskal ta kraj, pil vodo in jo dajal piti tudi svojim spremljevalcem. Včasih so prišli tudi semkaj bolniki iz Rima, pili iz studenca in olajšane so bile mnogih bolečine.

Papež je obdaroval z mnogimi odpustki bratovščino naše ljube

Gospe Lurške. Veliki in glavni cerkvi je nadel naslov bazilika in s tem je to cerkev zelo odlikoval pred drugimi cerkvami. Bazilike so bile do tedaj samo v Rimu. Te so najstarejše in najimunitnejše cerkve v Rimu. Poslal je tudi kardinala iz Pariza v Lurd, da je v njegovem imenu kronal Marijin kip v glavni cerkvi.

Leon XIII. je bil velik častilec Lurške Marije. V pismu na škofa v Leyden je rekel: "50 let že preblažena Devica v Lurdu pomaga in kot skrbna mati izkazuje usmiljenje nesrečnim."

Leta 1889. so sezidali v podnožju bazilike cerkev sv. rožnega venca. Leon XIII. je določil kardinala Richarda, pariškega nadškofa, da je slovesno blagoslovil novo cerkev. Leta 1901., ko je bila ta cerkev posvečena, je prišel v Lurd kardinal-nadškof iz Reimsa in je cerkev posvetil v papeževem imenu. Dal je sestaviti tudi duhovske molitve in besedilo za mašo na dan 11. februarja, ko se obhaja spomin prvega prikazanja.

Pij X. je dal lurško votlino povečati in ves prostor tako urediti, da je natančna podoba massabiellskih skal z baziliko na vrhu

in rožnensko cerkvijo v njenem podnožju.

Ker so leto za letom mnogi škofje prosili v Rimu, naj se vpele spomin prikazovanja Marije v Lurdu kot praznik za ves katoliški svet, je Pij rad ustregel tej želji. Zato so prestavili praznik sedmerih ustanoviteljev servitskega reda, ki se je doslej obhajal 11. februarja, na 12. in 11. februarja je za vedno spomin Prikazovanja preblažene Device Brezmadežne s posebno mašo in duhovnimi molitvami.

IV. del.

Kakor hitro je škof Laurence izjavil, da se je resnično Marija prikazala, in je vernikom dovolil procesije in druga bogoslužna dejanja pri votlini, so ljudje iz vseh delov Francije jeli romati na sv. kraj. Po vsem svetu se je razglasilo, kake velike milosti deli Brezmadežna v Lurdu. Prihajali so ljudje vseh različnih stanov, učenjaki, doktorji, profesorji, kakor tudi ubogi poljedelci, delavci, obrtniki. Vsa Francija je jela izkazovati lurški Gospej češčenje v največjem obsegu in sijaju. Kar je Marija naročila Bernardki, se je vse zgodilo. V začetku je gospod župnik Peyramale bil zelo nejevoljen, ko mu je Bernardka

povedala željo Prikazni, naj ljudje prihajajo v slovesnih procesijah k votlini. Pozneje je pa gospod postal tako navdušen, da je raztrgal načrt nove cerkve, katerega mu je predložil neki arhitekt. Rekel je: "Mariji moramo sezidati veličastno cerkev, ne pa vaške kapele."

Ko je bila bazilika dozidana, so prihiteli iz vseh krajev Francije romarji. Društva so prinesla zastave in jih podarila Mariji. Te zastave in bandera še danes vise izpod stropa bazilike. Tudi razna knaljestva so poslala darove v Lurd. Leta 1876., ob posvetitvi bazilike, je bila Marijina podoba kronana. Navzočni so bili tedaj: 1 kardinal, 35 škofov, 3000 duhovnikov in 100,000 vernikov.

Ob 25letnem jubileju prikazovanja leta 1883. so sto- in stotisoči obiskali Lurd. L. 1901., ko je bila posvečena rožnenska cerkev, so bili pri svečanosti: 2 kardinala, 1 patriarh, 25 škofov in nepregledne množice ljudstva. Samih mož je bilo 60,000. Od leta 1867. do 1903. je bilo 4271 velikih romanj s 3,817,000 udeležencev. Uprava južnih francoskih železnic izkazuje, da letno izstopa na postaji Lurd nad milijon ljudi. Ne prihajajo pa na ta

sv. kraj le Francozi, pridejo veliki romarski vlaki iz Belgije, Nemčije, Avstrije, Ogrske, Španije, Portugalske, Italije, Anglije, da celo iz Amerike in Avstralije. — Škofje prihajajo sem iz vseh delov sveta, celo od Nove Kaledonije.

Lurško Marijo časte po vsem svetu. V najbolj oddaljenih krajih imajo katoličani podobe ali kipe lurške Matere Božje v svojih stanovanjih. Lurško vodo pošiljajo na vse strani. Verniki zidajo cerkve in javne kapele lurški Mariji v čast. V Sloveniji najdeš ob javnih cestah in potih mnogo znamenj, Mariji posvečenih. V pre mnogih cerkvah imajo že lurški votlini podoben altar, pred katerim gore luči v čast Mariji.

V Chicagi je francoska cerkev naše ljube Gospe, ki jo upravljajo duhovniki kongregacije presv. Rešnjega Telesa. Imajo v gornji cerkvi vedno izpostavljeno presv. Rešnje Telo, v spodnji cerkvi je pa na strani lurška kapela. Okrog nje gori vedno okrog 50 luči in ob straneh je več bergelj v znamenje, da tudi tu lurška Marija dela čuda.

(Dalje prih.)

Rev. Aleksander, O.F.M.:

TEBI, ČLOVEK!

Davi se je solzilo nebo,
mehko in žalostno tako . . .

V dušo mi drobna solza je kanila,
v misel, vso grenko, se je razjokala:

Morda solzi nad teboj se božje Srce:
v greh in kletev so omahnile tvoje roke.

Oj človek, hotel bi biti angelj-varih tvoj
in čul bi nad teboj.

S križcem zaprl bi oči ti nad črno nočjo,
da drugega bi ne videl, ko zvezde in sveto nebo.

s sanjami tvojimi pa bi kramljala Marijina pesemca bela,
S sanjami tvojimi pa bi kramljala Marijina pesemca bela,

Častna straža pred Najsvetejšim.

OSEMINDVAJSETI MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRES.

Rev. J. Plaznik:

(Posneto po "The New World," urad. listu nadškofije Chicago.)

MORDA se je že kdo posmehnil, ko je čital o velikanskem e v h a r i s t i č n e m kongresu, ki se bo vršil v našem mestu Chicago od 20. do 24. junija tega

leta; vendar pa nikakor ne moremo reči, da smo pretiravali. Vse kaže, da bo osemindvajseti evharistični kongres največja manifestacija, kar jih je svet kedaj doživel.

Njegova eminenca kardinal Mundelein pravi: "Polovica katoliškega sveta se bo izlila v naše mesto ob tej priliki. Tisoči in tisoči se bodo približali mizi Gospodovi. Višek kongresa bo pa verska procesija, kakoršne še Amerika ni videla."

Nedvomno bo ta kongres največja pridiga nevernemu svetu o katoliški veri v živo pričujočnost našega Boga v zakramentu presvete Evharistije. Živa pričujočnost je pravo življenje katoliškega telesa. Zgodovina katoliške cerkve vseh časov je zgodovina svete Evharistije. V prvih časih najdemo sveto Evharistijo v kaktombah. Dandanes lahko študiramo te preproste spomenike naše vere, katerih stene so po-

škropljene z mučeniško krvjo in temni hodniki kažejo znamenje svete Evharistije. Na mučeniških grobovih se je darovala Zveličarjeva Kri za moč onim dušam, ki so bile določene za mučeništvo.

Ko je cerkev dosegla prostost, so zrasle veličastne bazilike in katedrale, ki pokrivajo tabernakelj, v katerem živi Jezus. Skozi dva tisoč let je človek iskal in dobival moč in tolažbo pred oltarjem. Ako prebiramo spise cerkvenih očetov od svetega Ignacija do svetega Avguština, od svetega Bernarda do svetega Frančiška Saleškega, najdemo celo verigo, v kateri ne manjka nobenega člana, samih dokazov, ki govore: "**Jezus Kristus je resnično pričujoč v sveti Evharistiji.**" To je ravno isti dokaz, katerega bo katoliška cerkev pokazala modernemu svetu meseca junija in to na tak način, da bo moral vsakdo razumeti.

Evharistični kongresi so zborovanja duhovnikov in laikov s tem namenom, da slave in časte sveto Evharistijo ter najdejo najboljše pripomočke za spoznavanje iste po vsem svetu. Da se je v zadnjih letih zelo razširilo češčenje svete Evharistije, da so se širile bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, da se je razširjalo pogosto sveto obhajilo, vse to so uspehi takih kongresov.

Ta kongres bo osemindvajseti

in prvi v Ameriki. Vsi prejšnji kongresi z eno samo izjemo so se vršili v velikih mestih v Evropi. Njihov razvoj in naraščaj je čudovit. Tako je pač pri vsakem delu katoliške cerkve. Mednarodni kongresi so imeli zelo skromen začetek, kakor smo že poročali.

Prava začetnica je bila Marie Tamissier. Bila je rojena 1. novembra leta 1834. v Toursu na Francoskem. Umrta je 1. 1910. in sicer 20. junija. Na njeno gorečo željo je šel Mgr. de Segur k Filibertu Vrau, "svetemu možu v Lille." V istem mestu so potem priredili prvi evharistični kongres 21. junija naslednjega leta, ki mu je predsedoval Mgr. de Segur. Pri tem zborovanju jim je razložil pomen tega kongresa:

"Jasno je, da je vzrok vsega zla, ne samo na Francoskem, ampak po vsem svetu dejstvo, da taje Jezusa Kristusa. Sekularizacija je beseda, ki jo vedno rabijo sovražniki božji; njihov namen je: ločiti vero in vse, kar je nadnaravnega, od človeških src. Naš namen je: **odpreti človeško srce Jezusu;** ta namen dosežemo le po sveti Evharistiji."

Pri prvem evharističnem kongresu je bilo navzočih nekako tri tisoč ljudi iz vseh narodnosti.

Drugo zborovanje se je vršilo v Avignonu leta 1882.; navzočih je bilo kakih šest tisoč vernikov

in nad deset tisoč pri **tretjem** v mestu Liege naslednje leto.

Med devetimi in trinajstim septembrom leta 1885. se je vršil **četrti** evharistični kongres v Friburgu na Švicarskem. Predsedoval je Mgr. Mermillod, škof iz Lausanne in Geneve. Pod njegovim vplivom so prišli tja vladni zastopniki, mestni uradniki, vojaški uradniki in sodniki. Na tisoče in tisoče vernikov iz cele Evrope se je udeležilo procesije: Mala pobožnost je rastla kakor rastlina pod pomladanskim solncem, in videlo se je, da je prst božji zraven.

Toulouse na južnem Francoskem je kraj, kjer se je vršil **peti** kongres. V procesiji je bilo petnajst sto duhovnikov in nad trideset tisoč laikov. **Šesti** kongres se je vršil v Parizu med drugim in šestim julijem leta 1888. v slavni cerkvi presv. Srca na Montmartre. Dve leti pozneje je bilo stopetdeset tisoč vernikov pri sklepu v Antwerpnu v Belgiji. To je bil **sedmi** kongres.

Posebno važnost je imel **osmi**

evharistični kongres v Jeruzalemu med 14. in 21. majem l. 1892. Papež Leon XIII. je poslal tja kardinala Langenieux, nadškofa iz Reimsa, kot svojega poslanca. Na tem zborovanju so skušali doseči, da bi se združila vzhod in zahod; češčenje se je vršilo na istem mestu, kjer je Jezus krvavi pot potil. Nastopno leto se je vršil kongres v Reimsu, kjer je bila vzhodna cerkev lepo zastopana. Na tem kongresu so pretresovali tudi socialna vprašanja, ki se tičejo delavstva; poudarjali so tudi poglobitveno versko resnico, da je Jezus Kristus glava človeškega rodu.

O tem pravi Rev. J. B. Ryan: "Ni dvojbe, da lahko zasledimo vsa zla današnjih dni v dejstvu, da svet ne mara dati Kristusu vrhovnih družabnih pravic, ravno tako ne na ekonomskem kakor ne na družabnem polju. Kako naj pride zopet v stari tir svet, ki je na potu v pogubo? Le na ta način, da pripozna: Je red, katerega na čelu je Kristus. To se bo pa zgodilo, ako ga svet pripozna za svojega kralja in živi po nje-

govi veri. Na ta način bi premagali nauke, ki jih uče anarhisti, socialisti, komunisti in kar je še drugih od ljudi skovanih naukov, katerih namen je samo to, da zapeljujejo, češ: lahko dosežemo mir in pravico na drugačen način, ne po nauku, ki ga je Jezus Kristus sam učil."

Ni čuda, da je socialno Kristusovo kraljestvo sedaj glavni predmet razprave pri vsakem kongresu.

Paray-le-Monial je bil **prizor desetega** evharističnega kongresa leta 1897., Bruselj pa **enajste** v nastopnem letu.

Kardinal Langenieux je bil zopet papežev poslanec na **dvanaestem** kongresu v mestu evharističnih čudežev, v Lurdu, v letu 1899. Ko se je otvoril **trinajsti** kongres v Angers leta 1901., so imeli poseben oddelek za mladeniče in so razpravljali, kako lahko mladeniči širijo češčenje presvete Evharistije. Čule so se razprave o problemih, ki se tičejo mladega sveta.

(Dalje prih.)

Evharistični kongres v Chicagi.

Rev. John Plaznik:

PRIPRAVE za osemindvajseti evharistični kongres v mestu Chicagi se vrše vsepovsod. Navdušenje narašča na vseh krajih.

Odbore imajo v vseh večjih mestih na svetu, da vodijo udeležbo pri največji verski manifestaciji, kar jih je katoliška cerkev doživela. Omenili smo že, da imajo Nemci najeti dve ladji za to romanje; na ladji bodo imeli vso pot izpostavljeno presveto Rešnje Telo. Najboljši pripomoček za uspeh kongresa in zmagoslavja svete evharistije je **molitev**.

Ne organizirajo se samo odbori za telesno postrežbo, ampak tudi za duhovno pomoč. Njegova

eminenca, kardinal Mundelein, je že pred letom zapovedal, da morajo vsi šolski otroci v nadškofiji moliti za lepo vreme v tistih dneh. Povsod se organizirajo tudi društva, katerih namen je: pomagati k uspehu kongresa z molitvami in dobrimi deli.

Glavni stan častne straže in evharistične lige je lansko leto osnoval društvo križarjev evharistične molitve. Kdor hoče postati član, si preskrbi listek, na katerega zapiše, kaj je storil za uspeh evharističnega kongresa, kolikokrat je bil v ta namen pri sveti maši, koliko svetih obhajil je prejel, koliko ur je prebil pred Najsvetejšim in kar je še drugega dobrega storil v ta namen. Ti listki

se pošljejo na glavni stan vsak mesec. Kdor bi jih morda hotel imeti, jih dobi zastonj, če piše na sledeči naslov: Eucharistic Prayer Crusade, 185 East 76th Street, New York City. Do osmega decembra lanskega leta je bilo darovanih v ta namen 34,538 maš, 18,512 obhajil in 10,195 svetih ur. To nam kaže, da moramo moliti za uspeh tega važnega podjetja in da se ljudstvo tega zelo zaveda.

Stalni odbor za mednarodne evharistične kongrese je dal napisati nekaj molitev, ki so posebno prikladne, da jih opravljamo za uspeh našega kongresa. Nekaj jih navedem:

O Jezus, ki si resnično in živo pričur

joč v najsvetejšem zakramentu v hrano našim dušam, blagoslovi delo mednarodnih evharističnih kongresov in daj popoln uspeh vsakemu evharističnemu shodu in zborovanju, posebno pa blagoslovi prihodnji evharistični kongres v mestu Chicago.

Presveto srce Jezusovo, blagoslovi kongres!

Sveti Paškal, prosi za nas!

(300 dni odpustka vsakokrat in popoln odpustek enkrat na mesec, če se ta molitev moli vsaki dan.)

Priporočajo tudi sledečo molitev:

O Jezus, ki daješ samega sebe v hrano našim dušam, daj dober uspeh bližnjemu se mednarodnemu evharističnemu kongresu v mestu Chicago! Navdihuj njegove delavce, podpiraj jih pri željah, ki jih bodo izrazili, in pri resolucijah, ki jih bodo naredili. Sprejmi slovesno če-

ščenje, molitev, zahvalo, pravne molitve in prošnje, ki bodo prihajale k tebi. Vžgi srca duhovnikov in vernikov, staršev in otrok, da bodo vsi pohiteli k zakramentu življenja in tako pospešili evharistično kraljestvo na zemlji! Amen!

Naša ljuba gospa najsvetejšega zakramenta, prosi za nas!

Sveti Paškal, zaščitnik evharističnih kongresov, prosi za nas!

Blaženi Peter Julijan Eymard, prosi za nas!

(Isti odpustki so podeljeni za to molitev, kakor za prejšnjo.)

Papež Pij XI. je pred dvema leti dodelil posebne odpustke, ki jih lahko prejmemo med kongresom. Poleg je pa podelil odpustke, ki jih prejmemo med kongresom in celo po kongresu. 300 dni

Za veliki petek.

BILO je oni prvi veliki petek popoldne. Temna senca je ležala nad Kalvarijo; vrhu nje se vrši največja žaloigra vseh časov. Zadnji žalostni prizor bo kmalu končan. **Jezus umira.** Njegove umirajoče oči so medle. Njegovo nekoč jasno čelo je obdano s krvavimi trnji. Iz njegovih svetih ran se stekajo zadnje kaplje krvi in se počejajo po križu. Z vsakim trenutkom ugaša življenje, z vsakim trenutkom raste ljubezen, ki je je tako polno njegovo presveto Srce, da je stisnilo iz sebe klic: "**Žejen sem.**"

Kadar sami klečimo pred Jezusom blizu tiste luči, ki tako ponižno govori tolažljivo resnico, da je Jezus blizu, se nam zdi, da čujemo odmev istega prosečega glasu, ki doni skozi vsa stoletja. Vemo, da ni samo domišljija, da ni samo odmev, kar slišimo. V naših dušah odmeva pravi Jezusov glas, ki prihaja iz tabernakeljna; glas, tako žalosten, kakor je bil nekoč na kalvarijski višini, ki so ga vetriči sprejeli in nesli od njegovih umirajočih ustnic: "**Žejen sem.**"

Da, Jezus v tabernakeljnu je žejen. Kar mora naše duše še

bolj ganiti, je dejstvo, da nam bolečino svojega Srca razodeva. Ali mu moremo odreči hladilo, za katero nas prosi. Ali mu moremo mi, ki ne moremo trpeti, če vidimo, da trpi žejo njegova najmanjša stvar, odreči kupo, za katero nas prosi? Pred davnimi leti se je daroval za nas, pravna daritev za grehe, trpel in umrl, da bi mi živeli. Iz tabernakeljnov celice nas prosi, da mu damo samo toliko, da si bo ugasil žejo. Ali moremo biti brezbrizni za tako prošnjo?

Po čem pa žeja Jezusa? Kaj neki je, da bi mogli mi, ubogi, dati Bogu, tako bogatemu in velikemu? Njegove lastne besede razložijo njegovo srčno žejo. Želj, da bi ga radi imeli v zakramentu ljubezni, to je, kar muči njegovo ljubeče srce. "**Gorečo žejo imam,**" je rekel sveti Marjetič Alacoque, "da bi me ljudje ljubili v najsvetejšem zakramentu."

V vseh teh letih, odkar sem prvič našel svojega nežnega Zveličarja v tabernakeljnu, pa do nočoj, ko me je njegova sladka ljubezen prignala k njegovim nogam, kolikokrat mu nisem hotel dati, za kar me je prosil! Težko je zreti žalostni resnici v obraz,

za vsako molitev, dobro delo ali miloščino, ki jo darujemo za uspeh evharističnega kongresa. Enakih odpustkov se udeleži, kdor kaj daruje za pokritje stroškov pri kongresu.

To leto bo blagoslovljeno zaradi evharističnega kongresa, ki bo zapisano z zlatimi črkami v zgodovini, ne samo mesta Chicage, ampak cele dežele. Gostoljubje, katero ponuja drugo največje mesto v Ameriki vsem romarjem, prihaja od globoke vernosti v resnično pričujočnost Jezusovo v najsvetejšem zakramentu. To vero naše ljudstvo ima.

Rev. J. Plaznik:

pa v svojih pregrešnih srcih vemo, da je tako. Ali nismo res bili v dejanju tako brezsrčni? Naše srce, tako gorško in zvesto drugim prijateljem, kako mrzlo in pozabljivo je bilo do Jezusa v prebivališču ljubezni! Z veseljem prenašamo vsakovrstne težave ob misli, da bomo ustregli prijateljem, a kadar Jezus prosi najmanjše žrtve, da bi nekoliko bolj zgodaj vstali, se približali evharistični mizi, prejeli moč za borbo, ali da bi naredili nekoliko stopinj v stran, ga obiskali in se ž njim malo pogovorili, kar stori vsak dan za svoje prijatelje, da bi vsaj večkrat čez dan dvignili srce k njemu, da bi se vsaj v duhu vdeležili njegovega evharističnega bedenja, da bi govorili o njegovi ljubezni s svojim bližnjim, kar morda Bog hoče: Za take in enake usluge nas prosi, da bi pogasili njegovo žejo; žalostno; kadar nas ON prosi, ga pustimo žejnega iti naprej . . .

Nad vse prosi tudi danes, naj ne izostanemo iz števila njegovih prijateljev, ki ga bodo letos javno počastili na evharističnem kongresu. Ne samo goreči ljubitelji Jezusovi, ampak tudi mlačneži imajo še tako iskrico ljubezni, da ga hočejo javno počastiti. Kaj pa ti?

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

Mesečni namen za mesec april. — Mesečno obhajilo mož.

Večkrat sem rekel in še ponovim, da so možje večji bojazljivci, nego ženske. Morda kdo trdi, da se nikogar ne boji in se gre stepsti z vsakim. Kljub tej trditvi pa jaz ponovno rečem, da se navadni mož ali odrasel deček boji vsakega otroka, kaj šele žensk.

Kjer gre za pretep, za maščevanje, za stresenje svoje jeze, za kaj takega ni treba nikakega junaštva, ker je človek nagnjen k temu in ga kri žene k temu. Kdor ima pa resničen pogum, ga bo kazal tedaj, kadar ga ne žene k temu nagon, ampak zdrava pamet.

Če hočemo storiti kaj velikega, nam je treba poguma. Poguma nam je treba, da moremo prenašati težave potrpežljivo. Preklinjati in se pritoževati, to ni prav nič težkega. Živeti lepo je težko, razuzdano pa prav lahko. Ostati doma v nedeljo, ne da bi šel v cerkev, to stori

lahko vsaka mačka. Če pa hočemo storiti kaj dobrega, je pa vselej potrebno nekaj poguma. Kdo ima več poguma?

Koga je sram, da bi šel pogosto k svetemu obhajilu? Vedno vidimo pri obhajilni mizi več žen, kakor mož. Izgovori so različni, resnica pa le ena: Sram jih je, češ, kaj bodo ljudje rekli . . . Očeta je sram pred družino, da bi opravil malo molitev pred jedjo in po jedi, da ne govorim o takih slučajih, kjer je morda gost v hiši.

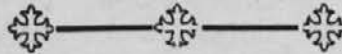
Pogum ni telesna stvar. Kar je združeno s telesnimi zmožnostmi, je nagon; pogum pa je nekaj duševnega in moralnega; namreč, dober namen in trdna volja storiti to, kar nam razum pove, da je dobro. Tega pa nam tolikokrat manjka.

Kako lepo bi bilo, če bi videli može vsako nedeljo pristopati k mizi Gospo-

dovi, ko bi jih videli v polnem številu pri sejah društva najsvetejšega Imena in sploh povsod in vselej nastopati kot en mož, kadar gre za dobro stvar. Besede mičejo, zgledi vlečejo. Le na sodnji dan bomo videli, koliko sinov je pogubljenih zaradi slabega zgleda očetovega. Naj ima otrok še tako dober poduk, če nima doma dobrega zgleda, je ves poduk zastonj. Materin zgled je lep in neobhodno potreben, očetov pa pritisne pečat in vse dobro skupaj zveže.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega namena:

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečiste device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, in za to, da bi naši možje vsak mesec pristopali k svetemu obhajilu.

Dragim rojakom v domovini.

Letos, od 20. do 24. junija se bo vršil v Chicagi svetovni mednarodni evharistični kongres, prvič v zgodovini Združenih držav. Velikanske so priprave, ki se vrše v Chicagi in po celi Ameriki. Ameriški katoličani hočejo pod vodstvom velikega kardinala Mundeleina, chicaškega nadškofa, pokazati Gospodu Jezusu v presv. Zakramentu na najslavesnejši način svojo ljubezen in vdanost. Obenem pa hočejo opozoriti vso človeško družbo, ki boleha na velikih in zevajočih ranah, na tega dobrega Pastirja, ki more edini pripeljati človeško družbo nazaj v srečno in zadovoljno življenje, na to zdravilo, ki je imamo katoličani skrito v naših tabernakeljnih, ki edino more ozdraviti vse te rane. Opozoriti hočejo vse diplomate sveta, ki potujejo od mesta do mesta in sklepajo mirovne pogodbe, da je samo en ogelni kamen, na katerega se da postaviti stavba svetovnega miru — Jezus Kristus.

Zato pa bodo porabili vse, kar si more človeški razum le izmisliti in roka narediti, da bo ta shod

nekaj tako sijajnega, nekaj tako veličastnega, nekaj tako velikega, da bo dosegel kolikor največ mogoče vse te vzvišene svoje namene, nekaj, česar svet do sedaj še ni videl.

Podpisani pododbor za slovensko sekcijo tega 28. mednarodnega evharističnega kongresa je dobil od centralnega odbora nalogo, da poskrbi za kolikor mogoče največjo udeležbo katoliškega slovenskega naroda tu v Ameriki, a tudi od Vas iz domovine.

Zato se podpisani odbor obrača na vse drage rojake v domovini, pred vsem na naše slovenske nadpastirje, nadškofe in škofe, na vso čč. slovensko duhovščino in na vse katoliške laike, može in žene, ki zmorejo velike stroške, da bi se v kar največjem številu udeležili tega velikanskega slavlja našega evharistiškega Kralja in pokazali ob tej priliki celemu svetu, da je slovenski narod sicer majhen po številu, da, eden najmanjših, vendar po svoji ljubezni do evharistiškega Kralja eden največjih,

Zato pridite, bratje in sestre! Pridite in se združite z nami tiste dni velikega slavlja, da bomo ameriški Slovenci in Slovenci iz domovine tiste dni eno veliko srce, ki bo ljubilo Kralja, en jezik, ki ga bo slavil in poveličeval.

Podpisani odbor je sprejel nalogo, poskrbeti za Vas, ko pridete sem, Vam na potovanju pomagati, da boste udobno in varno potovali po Ameriki in se tudi srečno vrnili domov. Takoj v New Yorku, ko boste stopili na tla naše lepe nove domovine, Vas bo sprejel odbor in potem skrbel za Vas, dokler Vas zopet ne spremi na parnik, ki Vas bo odpeljal nazaj v domovino.

Ta obisk, zlasti duhovnih nadpastirjev in vseh voditeljev naroda, svetnih in duhovskih, ne bo brez koristi tudi za ves narod doma — o tem smo prepričani — temveč bo mejnik dveh dob narodnega napredka posebno v verskem oziru.

Zato, pridite bratje in sestre, pridite! Stotisoč ameriških Slovencev Vas vabi! Pridite, vabi

vas vsa ameriška katoliška cerkev!

Za slovensko sekcijo 28. mednarodnega evharističnega shoda:

Rev. John Plevnik, 810 N. Chicago Ave., Joliet, Ill., predsednik

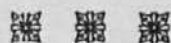
Rev. Kazimir Zakrajšek, 1852 W. 22d Place, Chicago, Ill., tajnik.

P.S.:—Vse železniške kompanije so dovolile za udeležence tega shoda polovično vožnjo po železnicah. To pomeni samo od New Yorka do Chicage \$30.00, t.j. 1500 dinarjev manj.

Svetujemo, da bi se takoj sestavil posebni odbor, ki bi stopil v zvezo s prekmorskimi parobrodskimi družbami glede parnika. Katera Vam da boljše pogoje, tisto bi si izbrali. Zato svetujemo, da

bi potovali vsi udeleženci skupno, vsaj sem, če že ne tudi nazaj.

Ker je pa že sedaj nad en milijon udeležencev priglašanih in so vsi hoteli razprodani in bodo kmalu oddana tudi vsa zasebna stanovanja, in ker mora podpisani odbor skrbeti tudi za prenočišče tisočim ameriških Slovencev, zato prosimo, da bi nam kolikor mogoče kmalu naznačili število udeležencev, da vemo za nje prihraniti prenočišča.

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

OPRAVLJA se torej sv. maša za vse žive, tudi za nevernike, da bi Bog poslal tudi njim luč sv. evangelija in jih postavil iz teme nevere, malikovanja in nevednosti v svetlobo Jezusovih nauk; za Jude, da bi se jim odprle oči in bi prišli k spoznanju evangelija; za krivoverce, ki so se iztrgali iz naročja matere Cerkve, da bi spoznali resnico in se k njej vrnili. Za vse te nesrečne ljudi opravlja Cerkev posebne molitve veliki petek, pa tudi vsak dan moli za njihovo izpreobrnjenje. Ko daruje mašnik kelih, moli takole: “Darujemo ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo tvojo usmiljenost, da se dvigne v prijetni vonjavi pred tvoje božje veličastvo za naše in za vsega sveta zveličanje.”

Zlasti pa daruje mašnik sv. mašo za žive pravoverne kristjane in prosi Boga, da bi pravične obvaroval greha in jih ohranil v dobrem, da bi grešnike zbudil iz grešnega spanja in jih privedel na pot prave pokore. Pri “sanktusu” moli mašnik takole: “Tebe torej, usmiljeni Oče, ponižno molimo in prosimo po Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, Gospodu našem, da sprejmeš in posvetiš te darove, te daritve te svete in prečiste žrtve, zlasti katere ti darujemo za tvojo sv. katoliško Cerkev, da ji podeliš mir, da jo braniš, v čednosti ohraniš in vladaš po vsem svetu; obenem pa tudi prosimo za tvojega služabnika, našega papeža I. in našega škofa

I., za vse pravoverne kristjane in spoznavavce katoliške in apostolske vere.”

Sv. maša se pa ne opravlja samo za žive, ampak tudi za mrtve, ki so umrli kot udje sv. Cerkve in v milosti božji. Ne opravlja se pa za mrtve nevernike, ne za mrtve Jude in krivoverce.

Mašnik se spominja sicer vsak dan pri sv. maši tudi duš v vicah pri spominu mrtvih; posebno se pa to godi pri črnih mašah, ki se opravljajo za rajnke v črni obleki in imajo deloma posebne mašne molitve.

2. Imamo pri sv. maši tudi **posebni** sad, ki ga nakloni mašnik živim ali mrtvim, za katere mašuje in se jih spominja pri spominu živih ali mrtvih. Ta sad nakloni mašnik po namenu onega, ki je sv. mašo najel.

3. Je pa tudi **prav posebni** sad sv. maše, ki ga je deležen le mašnik sam. Splošnega in prav posebnega sadu torej mašnik ne more nakloniti tistemu, ki je sv. mašo najel; splošnega sadu so namreč deležni vsi ljudje, zlasti pa verniki, prav posebnega je pa deležen mašnik, ki daruje. Ako se opravlja sv. maša na tvoj namen, si torej deležen srednjega ali posebnega sadu.

Tomaž Kempčan pravi: “Kadar mašnik pobožno mašuje, časti Boga, razveseljuje angele, podpira Cerkev, pomaga živim, prosi pokoja mrtvim in se sam udeležuje vseh božjih dobrot.”

Koliko veselje za nas ako pomislimo, da prosi za nas vsak

mašnik pri vsaki sv. maši! Kako srečni smo, da smo udje katoliške Cerkve, ker dobivamo toliko duhovnih dobrot! Skrbimo, da bomo res vedno njeni živi udje, da bomo vedno tako živeli, kakor nas ona uči!

10. O milostih in dobrotah, ki jih prejmejo tisti, ki pobožno in spodobno sv. maši prisostvujejo.

Obilen je sad in velike so milosti, ki jih prejema kristjan iz daritve sv. maše, ako jo z mašnikom in v Bogu zbran opravlja. Po nauku sv. Tomaža Akvinskega imamo zlasti štiri dolžnosti do Boga.

Dolžni smo mu izkazovati vso čast in hvalo,

prostiti ga odpuščenja grehov, zahvaljevati se mu za vse prejete dušne in telesne milosti,

prostiti ga vseh potrebnih milosti.

Vse te štiri dolžnosti do Boga pa izpolnimo, ako smo spodobno in v Bogu zbrani pri sv. maši. Saj je sv. maša — kakor smo že slišali — najbolj bogoljubna daritev, ki Boga časti, nam pridobiva odpuščenje grehov, daje Bogu najlepšo zahvalo in prosi od nje ga potrebnih milosti.

Kako velika je torej vrednost sv. maše! S spodobno pričujočnostjo pri njej izpolnimo poglavitne dolžnosti do Boga. Sv. maša je neprestan studenec milosti za nas vse. Bogaboječe duše, ki so pri sv. maši v Bogu zbrane, prejemejo odpuščenje malih grehov, ki se kljub vsej pazljivosti vsak dan ž njimi omadežujejo. Sv. Av-

guštin pa trdi, da nas sv. maša varuje tudi smrtnih grehov. Le poglejmo prve kristjane, kako neizrazno gorečnost in neomahljivo stanovitnost so prejeli od Jezusa pri daritvi sv. maše. Večkrat se je zgodilo, da so jih sovražniki zalotili prav pri sv. daritvi, toda srčni kakor levi so šli od svete maše pred sodnika in v smrt. Prav tako gorečnost in stanovitnost lahko tudi mi prejemo v daritvi sv. maše. Saj je stanovitnost tudi nam nujno potrebna, zakaj "kdor do konca stanoviten ostane, bo zveličan." Kdor dobro začne, mu je plačilo samo obljubljeni, prejel ga bo pa samo tisti, ki dobro tudi konča.

Mnogo sadu iz daritve sv. maše pa morejo zajemati tudi **spokorniki**. Ako so se izpreobrnil, dali slovo grehu in nastopili pot čednostnega življenja, smejo po dobro opravljeni spovedi upati, da so jim grehi odpuščeni, niso jim pa s tem izbrisane tudi vse časne kazni za grehe, temveč jih morajo izbrisovati z dolgotrajnimi dobrimi deli in pokorili. Ako so pa res pobožno navzočni pri sv. maši, jim gospod Zveličar zavoljo tega odpusti mnogo časnih kazni. Poleg tega si pa na ta način pridobe tudi milost stanovitnosti do konca.

Kaj pa — ali tudi **grešniki** zajemajo kaj sadov iz presvete daritve?

So grešniki, ki se svojih grehov vesele in jim ni prav nič mar poboljšanja. Taki seveda ne prejemajo od sv. maše nič, ker takorekoč teptajo dragoceno Kri Kristusovo z nogami. Taki nesrečneži so podobni levemu razbojniku in trdovratnim Judom, ki so na križu visečega Zveličarja prav takrat zaničevali, ko je preliv dragoceno Kri za odkupitev sveta.

So pa tudi grešniki, ki so se sami zase že spokorili, niso pa še prejeli svete odveze pri dobro opravljeni spovedi. Taki so podobni desnemu razbojniku, ako zaupajo na božjo milost. Sveta maša jim pomaga, da se morejo grehov prav spovedati in zanje primerno zadostiti.

In so še grešniki, ki se resnično žele poboljšati, toda zavoljo svojih slabosti še večkrat padejo v stare grehe. Takim sveta maša nakloni milost, da svoje grehe natančno spoznajo in dobe moč odkritosrčnega poboljšanja.

Dokler torej potujemo zemljani po solzni dolini, si ne moremo misliti lepših trenutkov, kakor so tisti, ki jih preživljamo med sveto mašo, ako ji prisostvujemo spodobno in pobožno. Z Jezusom vred darujemo tudi sami sebe nebeškemu Očetu. Kralju Davidu je od veselja poskakovalo srce, ko je mislil na sveti šotor. Kako je ta sveti kralj žaloval, ko je bil

od sina Absaloma pregnan in torej ni mogel živeti v bližini hiše Gospodove. Iz vsega srca je zdihoval: "Kako ljuba so mi tvoja prebivališča, Gospod vojskinih trum! Moja duša hrepeni in kopri po lopah Gospodovih. Moje telo in moje meso se veseli v živem Bogu. Vrabc si namreč najde hišo in grlica gnezdo, kjer izvali mladiče, jaz pa naj najdem tvoje altarje, Gospod vojskinih trum, moj kralj in moj Bog. Blagor jim, ki prebivajo v Tvoji hiši vekomaj. Vekomaj Te bodo hvalili." (Psalm 83, 1-5.)

Ako je kralj David tako hrepenel po hiši Gospodovi in tako iskreno želel v njej častiti Boga z darovi, ki niso bili sami po sebi Bogu všečni, s koliko večjim veseljem bi morali kristjani hoditi k sveti maši, ki je sama iz sebe Bogu neskončno všeč.

Pri sveti maši prejemamo stanovitnost v dobrem, potrpežljivost v stiskah, tolažbo v nadlogah. V sveti maši imamo Jezusa Kristusa z dušo in s telesom, kot Boga in človeka pod podobama kruha in vina. Pri njej se združujemo z angeli in svetniki, da sklenjeni z njimi častimo Boga, edinega v naravi in trojnega v osebah. Med sveto mašo se takorekoč spuste nebesa na zemljo.

Bodi torej tisočkrat zahvaljen, mili Jezus, za to tako veliko milost! (Dalje prih.)

Rev. Evstahij Berlec, O. F. M.:

V boleznih.

Telo je moje skritih ran posoda
in sveženj ostrih ščipov in bodljajev;
le malo vmes polajšanja je mlajev. . .
Bolezen, kakor luna si — in moda,

ki menja se od jutra do zahoda;
ko pride do zakotnih gorskih krajev,
koraka spet v nižine mestnih gajev,
določa kraj kmetič in kraj gospoda. . .

Kaj čuda, če pogosto duh zdihuje,
kako nadležna je gospa bolezen,
ki zdaj si to zdaj ono domišljuje.

Enako kakor mož: na tihem jezen
za ženko krilo in nakit plačuje,
pa potrpi, ker veže ga ljubezen.

**Društvo krščanskih
žen in mater.**

Zlati ženski "ABC."

Rev. Vinko Lavrič:

V. PISMO nam podaja v knjigi pregovorov krasno pesem o ženi. Ta pesem je vzeta iz resničnega življenja in opisuje ženo, ki je res tako vzorno živela. Od božjega duha razsvetljeni pesnik, ki je ubral svoje strune na "žensko hvalo," je najbrž kralj Salomon. Potemtakem bi bila ta "močna žena" v naši pesmi Salomonova mati-kraljica. Salomon pomeni: Bogu posvečen. To je njegov priimek, ki mu ga je dala mati Bet-sabeja. Pa na vse zadnje naj bo pesnik kdor hoče, pesem je tako lepa, da se kaj podobnega ne najde v svetovnem slovstvu. — Vredna je, da seznanimo ž njo naše žene in matere.

Ako presojamo pesem kot u-metnino, bodi omenjeno, da ima pesem ravno toliko vrstic, kolikor je črk v hebrejski abecedi. Vsaka nova vrsta se začne z novo črko po vrsti iz abecede. Zato imenujejo to pesem zlasti ženski "ABC."

V slovenskem jeziku tega ne moremo posnemati, pesem samo naj bi si pa dobro zapomnila

vsaka verna slovenska žena in dekle, pa naj bi tudi uravnala po njej svoje življenje.

Pet kraljevskih bistvenih znakov našteva pesem na vzorni ženi, Salomonovi materi:

1. Zvesto vdanost družini;
2. veselje do dela;
3. dobrodelnost do služinčadi in ubogih;
4. duševno izobrazbo;
5. vernost.

Močna žena — je vodilna misel vse pesmi. Močna žena je tista, ki je pridna, vztrajna, razumna, poštena, pobožna, sploh krepostna. Vprašanje: "Kdo jo bo našel?" hoče povedati da take žene niso vsakdanje prikazni in se ne rode kakor gobe po dežju, temveč so tako redke, da jih je treba takorekoč iskati z lučjo podnevi.

PRVI VZOR močne žene je zvesta **vdanost družini**.

Družinsko življenje v hiši sami bo večini naših žen ostalo obljubljeni deželci, kjer Stvarnik bogato deli obilnih darov ženski naravi. Vajeni smo, da beremo v knjigah o ženi starih časov, da je bila sužnja, brez posebnih pra-

vic, nekako blago, s katerim je mogel mož razpolagati kot s svojim imetjem. Naša pesem jo pa kaže kot pravo kraljico v njenem majhnem kraljestvu, v domači hiši.

Močna žena, kdo jo bo našel? Njena cena visoko presega bisere. Srce njenega moža se nanjo za-

naša in imetja ne bo pogrešal. Ona mu dobro izkazuje in ne hudega—vse svoje žive dni.

Mož tako zaupa v poštenost in razumnost žene, da ji prepušča vodstvo vsega gospodarstva. Njej izroča ključe do kleti in do omar. Po naše rečeno: ona vodi vse hišno knjigovodstvo, prejemke in izdatke, ker mož ve, da pri takem vodstvu "imetja ne bo pogrešal."

Prav tako skrbi "močna žena" tudi za duševne dobrine svoje hiše, zlasti za ugled moža in otrok pred svetom. In kako umeje ta žena pridobiti ugled in dobro ime hiši, nam povedo naslednje vrstice:

Sloveč pri vratih je njen mož, kadar sedi z deželnimi starejšimi.

S tem se proslavlja lepi red v

hiši, ki skrbi zanj gospodinja. Iz tega reda izvira blagostanje, ki je v čast možu, kadar pride sodit k mestnim vratom ali v posvetovalni zbor.

Dvigajo se njeni sinovi in jo blagrujejo
in tudi njen mož jo hvali.

Slavna Kornelija, mati obeh Grakhov, ki je znana iz rimske zgodovine, je imenovala svoje sinove krasne bisere in svoje najlepše nakitje, v naši pesmi pa sinovi pozdravljajo mater kot biserske hiše:

Njena cena visoko presega bisere.

DRUGI VZOR: veselje do dela.

Tej misli je posvečeno skoraj pol pesmi. Ročno delo je bilo pri narodih, ki niso imeli razodetja božjega, nekaj sramotnega. Opravljali so ga samo sužnji. Zato so se žene višjih stanov vdajale lenobi in brezdellju, pa seveda tudi vsemu prekletstvu, ki izhaja iz teh dveh nečednosti. "Močna žena" je pa spoznala družabno in npravno vrednost dela. Zato je povzdignila ročno delo sužnjev tako visoko, da se ga ne sme sramovati niti kraljica. Sama prijema naša žena za delo in ga vrši neutrudljivo:

Z močjo prepaše svoja ledja
in utrdi svojo roko.

Trojni delokrog zavzema njena skrb:

a) Vodi ožje hišno gospodarstvo. Njen sin in pesnik jo je od mladih nog opazoval, kako sama nakupuje, kar rabi za hišo, kako skrbi za prehrano in obleko številnega služabništva, kako sama nadzoruje hlapce in deklice. Z eno besedo: vse niti hišnega in družinskega življenja se stekajo v njeni roki.

b) Vodi domačo obrt. Sama prime za škarje, ko ostržejo ovce, in sama se sklanja nad beli lan, kadar ga belijo. Zraven je in sama prime za vreteno, sama tke platno in se ne sramuje "žehte;" in posebno takrat je sama poleg, ko se prodajajo izdelki domačega dela trgovcu ali če jih je treba nēsti na trg.

c) Sama obdeluje polje in vinograd. Ni se sramovala tega dela, kakor se pastir ne sramuje svoje pastirske palice. Sama celo kupuje polje in vinograd, ne mož. Pa to ne morda zato, kakor da bi bil mož nezmožen ali pijanec, temveč zato, ker je on zaposlen kot občinski svetovalec, ker dan za dnem sedi pri mestnih vratih z drugimi starejšinami. Neumorno delavno Marto nam pesem takole slika:

Poišče si volne in prediva
in dela z umetnostjo svojih rok.

Ona je kakor ladja trgovčeva,
iz dalje si prinaša kruha.

Še ponoči vstaja
in daje pridobitka svojim domačim
in jedil svojim deklam.

Ogleda si njivo in jo kupi,
od pridelka svojih rok posadi vinograd.

Z močjo si prepaše ledja
in si utrdi roko.

Poizkusi in vidi, da je dobra nje
kupčija,

njena luč ponoči ne ugasne.

S svojo roko sega po preslici
in njeni prsti prijemajo za vreteno.

To je pesem o ženskem delu, kakršne še ni spesnil noben "nesmrtni" pesnik. Pri vsem tem zunanjem delu vodi ženo trojna smernica:

a) Neumornost. Še ponoči vstaja, ko zarja zlata spi še za gorami, in skrbi za svojo služinčad. In ko je solnce zvečer že zdavnaj ugasnilo za gorami, še brli njena luč. Neumorno delavna žena si ves dan ne privošči počitka in posveti delu še nočne ure.

b) Preudarnost. Dela vse po načrtu in ne tjavendan, vse premotri z bistrim očesom. Ker je podjetna, si nakupi raznega blaga na debelo. Skrbna in delavna žena zna tudi malenkostne reči obrniti v prid domačega gospodarstva. Lastne izdelke zamenja s tujimi, kolikor jih potrebuje za domačo rabo. Tudi ne zamudi ugodne prilike, da poveča svoje posestvo. Ker dela vse po načrtu

in premišljeno, ji ni treba danes razdirati, kar je včeraj stkala, kakor nam pripoveduje stara pravljica o Odisejevi ženi Penelopi.

c) Veselje do dela. Ta močna žena je bila kraljica. Ni ji bilo treba delati, da bi si zaslužila vsakdanjega kruha, vendar dela, dela celo ponoči, iz čistega veselja do dela. Delo ji je slast, ne breme, kot premnogim njenim tovarišicam vseh časov.

Čisto veselje te žene se zrcali zlasti v sledeči vrstici:

Smeje se prihodnjemu dnevu,
na večer se veseli jutrišnjega dneva,
smeje se prihodnosti.

TRETJI VZOR te žene je **dobrodelnost** do poslov in ubožcev. Človek bi mislil, ako bere to pesem, da dela "močna žena" iz umazane skoposti, ko je pri delu tako neumorna, toda ne, ona ni taka. Ne dela zato, da bi si kupičila bogastvo na račun drugih. Kar ji ostane, ko pospravi njive in shrani pridelek v kašče, rada deli med uboge. Ni sebična, temveč ima odprto srce in odprte roke za ubožece.

Svojo roko odpira ubožcu
in svoje dlani steguje proti siromakom,

ne boji se mraza za svojo hišo ob snegu;

vsi njeni domači so oblečeni
z dvojnimi oblačili.

Napravlja si odeje,
tančica in škrlat je njeno oblačilo.
Sloveč pri vratih je njen mož,
kadar sedi z deželnimi starejšinami.

Dela tenko platno in ga prodaja
in pasove daje Kananejcu (trgovcu).

Moč in lepota je njeno oblačilo
in smeje se prihodnjemu dnevu.

Zlate so te besede in starodavnost jih ni poznala: "Svojo roko odpira ubožcu . . ." Ljudem v starem veku so bili ubožci bitja brez vrednosti, ki se jih je treba prej ko mogoče iznebiti. Ljubezen do ubogih in dobrodelnost sploh so imeli za slabost. "Moč-

na žena” se pa ne boji, da bi ji padla krona z glave, da bi postala nečista, če se zavzame za uboge, če jim ponudi kupico vode, če jih obleče ali morda celo prenoči. Tudi se ne boji, kaj bo rekla sosedu, kaj njene sovrstnice, ker dobro ve, da je skrb za ubožce Bogu jako ljuba. Suženj in gospodar, siromak in princ — oba sta od Boga, oba nosita v sebi podobno božjo. Pravice sužnjev in siromakov koreninijo v veri, v Bogu, zato zahtevajo spoštovanje.

Svojo dobrodelnost pa izkazuje ta blaga žena tudi napram domačim in poslom. Je torej ena od tistih žen, ki same rešujejo “poselsko vprašanje.” — “V svojih hramih hrani obleko za mrzlo zimo.” Iz tega se vidi prava materinska skrb za posle. — Enako skrbi za njihovo нравno življenje. “Pregleduje pota svoje hiše . . .”

Od poslov ne zahteva samo dela, temveč tudi krepostno življenje. Pohujšljivo življenje poslov vi hiši jemlje ugled hiši in gospodinji, pa naj bo sama še tako zgledna.

ČETRTI VZOR: dušna izobrazba.

Naša “močna žena” ni samo trgovka, delavka in pridna gospodinja, temveč tudi učiteljica, usmiljenka, svetovalka in vodnica.

Svoja usta odpira za modrost in postava milobe je na njenem jeziku.

Pregleduje pota svoje hiše . . .

Ta mati kraljica je učila celo svojega odraslega sina kralja, kako naj pravično vlada. Naj nikar ne zapravlja svojih moči in svojega imetja v нравni razbrzdanosti, naj se varuje vina in drugih upijanljivih pijač, naj deli med preganjane pravico nepristransko. — Kakor vidimo, je ta žena prav razumela svojo nalogo, da mora učiti svoje otroke in skrbeti tudi za občno blaginjo.

Salomonova mati ni bila edina žena starega zakona, ki je šla z gorečo svetiljko evangeljskemu

ženinu naproti. Sirahova knjiga imenuje pravo gospodinjjo vzhajajoče solnce na božji višavi. Prerok Joel prerokuje, da bodo v Mesijevem času deležni darov sv. Duha — posebno daru prerokovanja — ne samo moški, temveč tudi ženske: “Izlil bom svojega Duha čez vse meso in prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere . . .” V knjigi Pregovorov je večkrat govor o učeči in vzgajajoči materi: “Sin moj, ne puščaj v nemar postave svoje matere, šiba in svaritev podeljujeta modrost; deček pa, svoji volji prepuščen, dela sramoto svoji materi.”

Morda kdo ne bo razumel, kaj pomeni: “In postava je na njenih ustih.” To hoče reči: ni jezična in blebetava; karkoli govori, je premišljeno in poučno. Tudi ukazuje ne trdo in srdito, temveč rahlo in pohlevno, kakor se spodbodi ženi blagega srca.

PETI VZOR krepostne žene je **vernost.**

Najsi se ta žena trudi, dela in gara kakor Marta, vendar tistega, kar je edino potrebno, ni pozabila — to je strahu božjega. In to je hrana, netivo vsega njenega dela polnega življenja. Pesnik-sin navdušeno proslavlja ta vzor. V prihodnjih vrsticah se naravnost obrača na svojo mater, dočim je doslej govoril le v tretji osebi.

Veliko hčera je nabralo bogastva, ti si preseгла vse.

Slepiva je milina in prazna je lepota,

žena, ki se Gospoda boji, ona bo hvaljena.

Dajte ji od sadu njenih rok in hvalijo naj jo pri vratih njena dela.

Kakor da bi Salomon s temi besedami položil palmov venec na materin grob. Diči ga ona redka, a lepa mladostna krepost: ponos na svojo mater. “Veliko hčera, žena, je nabralo bogastva.” V vdanosti do družine, v veselju do

dela, v dobrodelnosti in v dušni izobrazbi “si ti preseгла vse.”

Spomin te matere bo blagoslovljen, ker ni gledala na telesno lepoto, ampak na dušno. Ni gledala toliko na to, kaj je lepo, temveč na to, kaj je dobro pred Bogom in pred lastno vestjo. Vera je bila kraljica njenega življenja in je vse obvladala v njem. Kralj Salomon je hranil do groba prelep spomin na svojo mater. In zlati ženski “ABC” se bere še dandanes pri sveti maši na praznike onih žena, ki so dosegle čast altarja (sv. Elizabeta, sv. Ana in druge).

Besede te zlate matere so bile ogledalo za njenega sina princa-regenta, njeno delo je ogledalo za ženske tudi v naših modernih časih, ker pesem ne govori prav nič o tem, kar je bilo v njenem življenju judovskih posebnosti, temveč govori splošno o tem, kar je enkrat za vselej zahteva ženske narave. Take žene bodo vekomaj hvaljene in smejale se bodo poslednjemu dnevu.

Rev. Janez Pucelj:

Blažena Ti med ženami.

Poslal Gospod je angela dobrot k devici v Nazaret: “Pozdravljena, devica med ženami, slavljena! Rodila njega boš, ki bo iz zmot

človeštvo rešil, ki Gospodov rod bo vladal vekomaj. Pozdravljena, kot upa znamenje postavljena!” “Glej, tvoja dekla, večni moj Gospod!”

In tisočletja prej čuj glas: Prokleta, ti kača! Proti tebi vstane žena in glavo v prah ti stare peta njena. —

Zapoj zdaj, Eva, radosti prevzeta: drevo življenja spet cvete sred vrta, in vrata vanj so zopet vsem odprta!

Angel s čebulo.

DALEČ nekje je živela nekoč starka, ki je bila zelo hudobna vse svoje življenje. Živ človek ni vedel, da bi bila nesrečnica storila kedaj kako dobro delo. V tem tako žalostnem stanju jo je zalotila smrt. Prišli so vrage, popadli starko in so jo treščili v strašno ognjeno morje . . .

Angel varuh uboge pogubljenke je stal ves obupan na bregu morja in je komaj zadrževal solze. Misli so mu romale nazaj v preteklo življenje umrle starke in na vsak način se je hotel spomniti vsaj enega starkinega dobrega dela.

Res se mu je posrečilo in ves vesel je stopil pred neskončno svetega gospoda Boga.

"Dobri moj Gospod," tako je spregovoril angel, "domislil sem se, da vendar tudi moja nesrečna varovanka ni popolnoma brez vsakega dobrega dela živela na zemlji. Nekoč je izpulila majhno čebulo na svoji njivici in jo je podarila beračici. Za to dobro delo še ni prejela plačila."

Gospod Bog je pręcej prijazno odgovoril:

"Vzemi tisto čebulico in jo drži v ognjeno morje, da se bo mogla starka prijeti za koreninico. Če se ti posreči, da jo na ta način privlečeš iz ognjenega morja, naj bo sprejeta v paradiž, če se ti pa ne posreči, naj nesrečnica oстане, kjer je."

Angel varuh se je brez odlašanja odpravil na delo. Pomolil je ženi čebulo in ji je rekel:

"Dobro primi, bomo videli, če te bom mogel spraviti ven iz tega strašnega morja."

In je z vso mogočo previdnostjo potegnil in prav srečno vlekel proti obrežju . . . Nežna koreninica se ni nič natrgala.

Prav blizu obale sta že bila. Naenkrat zapazijo drugi obsojenci, kako in kaj se godi z našo

starko. Obšla jih je seveda goreča želja, da bi bili tudi sami rešeni. Od vseh strani navale skupaj in se obešajo na starko, kakor je pač kdo mogel. Vse je šlo dobro in človek bi mislil, da bo angelova zmaga zdaj zdaj izvojevana. Toda naenkrat se začne starka otresati svojih nepovabljenih gostov. Z nogami bije okoli sebe in kriči s sirovim glasom:

"Samo jaz imam pravico, da pridem na suho, saj je čebula moja, ne vaša."

In je zopet brenila, bolj jezno kot poprej — pri tem se je pa

Fr. Florentin.

Kako si srečna!

Kako si srečna,
o, lučka večna,
pred Jezusom,
ko noč in dan
pred Njim goriš,
ko noč in dan
pred Njim žariš
v samotni tih tam.
Se sama uničuješ,
da tron mu razsvetljuješ —
Ko noč in dan je sam,
le ti mu delaš družbo,
opravljaš častno službo. —

repek pri čebuli preveč nategnil in je počil . . .

Grda starka je omahnila nazaj v strašno brezno in nikoli več ne bo prišel angel s čebulo do nje . . .

* * *

To povestico je povedal naš gospod župnik ob začetku pridige tisto nedeljo, ko je bila na vrsti nevoščljivost, četrti naglavni greh. Ko je bila storija pri kraju, je začel z veliko gorečnostjo popisovati, kako strašno grda pregreha je nevoščljivost. Takole nekako je dejal:

"Ta angel s čebulo ni kar tako. Prav lepo nam pojasnjuje, da je nevoščljivost po pravici med poglavitne grehe prišteta. Nikoli ni sama, cela vrsta drugih grdih grehov hodi z njo skozi življenje. Take pregrehe so na priliko: škodoželjnost, natolcevanje, krivičnost, hinavščina, sovraštvo . . . Če se hočemo prav odkritosrčno vprašati, odkod prihaja nevoščljivost, si moramo priznati, da od tod, ker človek želi vedno svoj lastni jaz postavljati na altar in mu izkazovati ničemerno čast. Taki smo ljudje. Le preradi privoščimo srečo edino sami sebi, drugim pa ne. In kakor hitro vidimo, da so drugi bogatejši, da imajo več denarja, sreče in zdravja, nas že boli, nas že peče in ne moremo z mirnim očesom prenašati . . ."

Tako in podobno je govoril pridigar. Pod prižnico so sedeli ljudje in poslušali in imeli vsak svoje misli. Vse misli so si bile med seboj zelo podobne in so bile take:

"Jaz prav dobro vem, kako grda pregreha je nevoščljivost in kako zagreni človeku vsako uro življenja. Toda, moj Bog, jaz vendar ne morem nič za to, če se drugim toliko bolje godi nego meni . . ."

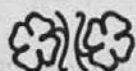
Nad temi ljudmi, ki so tako zvesto poslušali pridigo in obsojali grdo pregreho, je krožil tisti angel s čebulo, ki je imela pretrgano koreninico. Gospod Bog mu je bil namreč obljubil, da se bo čebulin repek zopet zarasel, ako pride v bližino človeka, ki je že izčistil iz sebe zadnjo sled nevoščljivosti. Potem bo zopet lahko reševal s čebulo pogubljene duše.

Pa angel je zastonj iskal in krožil od poslušalca do poslušalca. Čebulin repek je ostal pretrgan — angel je žalosten odšel in išče še do današnjega dne.

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.

ZIMA sicer še brca, a se zdi, da je smrtno zadeta in bo prej ali slej vzela slovo, zato se ne brigamo več dosti zanjo. Že delamo programe za pomladno in poletno sezono. Glavna programna točka, na katero moramo že zdaj opozoriti, bo slovesno kronanje naše Marije Pomagaj v nedeljo po evharističnem kongresu. Že dolgo smo mislili, kako bi mogli to slovesnost spraviti v krog in sklad z evharističnim kongresom. Prvotno smo mislili to slovesnost prirediti med evharističnim kongresom samim, ker smo računali s tem, da bodo posamezne narodnosti imele kak celi dan na razpolago za svoje narodno-verske prireditve. Za tisti dan smo mislili prirediti skupno romanje k naši Mariji Pomagaj in ž njim združiti nekak narodni tabor na našem prijaznem hribu. Ker je pa program evharističnega kongresa skupen, tako, da bo vsak dan nekaj za vse, smo ta načrt opustili. Če bi naše ljudstvo tudi hotelo kako glavno točko evharističnega kongresa zamuditi in prihiteti na našo narodno slavnost, bi mi tega ne marali. Takih prizorov, ki jih bomo tiste dni pričali, ne bomo nikoli več v življenju videli. Zato bi bil greh od njih odvracati.

Pismo, ki smo je nedavno tega prejeli od ljubljanskega škofa, nam je dalo povod k novemu načrtu. Pisali so, da gotovo pridejo in še več drugih ž njimi, samo navodil čakajo, preden začno organizirati slovensko delegacijo. Taki smo jim pisali in jih prosili,

naj denejo na svoj program za čas bivanja v Ameriki sledečo točko: **V nedeljo po evharističnem kongresu, to je kresno nedeljo, vseslovensko romanje k Mariji Pomagaj v Lemont in slovesno kronanje Marije Pomagaj.** Tisti, ki je kronal starokrajsko Marijo Pomagaj, naj krona tudi ameriško. Sicer še nimamo odgovora na to pismo, tedaj tudi ne obljube, a smo prepričani, da ta programna točka že trdno stoji. **Imenovana nedelja je naša.** Tu bo ameriške Slovence slovesno Mariji posvetil tisti, čigar geslo je: Po Mariji k Jezusu. Potem nam bo šele z lahkim srcem podal roko v slovo in na svidenje pri Mariji v raj.

Rojaki, to bo naš dan, lep, pomenljiv dan! Zato ga naj vsak že zdaj dene na svoj program. Ne bo mu žal. Tudi take pristno narodne slovesnosti pozneje ne bo več videl. Imeli bomo v svoji sredi svojo versko in narodno dušo, svojega velikega škofa, apostola in očeta Jegliča, in ž njim ostalo slovensko delegacijo, ki bo rada prihitela sem, kjer bo imela priliko, da se sestane, lahko rečemo: z vso katoliško ameriško Slovenijo. Tu ob nebeški Materi si bosta segli v roke domovina mati in domovina hčerka ter izmenjali svoje vesele in žalostne doživljanje. Domovina mati bo po svojih najodličnejših zastopnikih hčerki od ust do ust povedala, kako se ji godi, odkar jo balkanska orla hujše skubita ko prej germanska. Hčerka pa, ki se je primožila semkaj čez morje, ji bo vedela povedati, da se ji tu v marsičem bolje godi, a pri materi je le pri-

materi. Tistih divnih gora, prijaznih gričkov in solnčnih goric, ki jih je Stvarnik njej tako bogato natresel v naročje, tukaj ni. Kdor vsega tega ni videl, tudi poželeti ne more. Tistim, ki smo ob teh njenih biserih rasli, bo bolj ali manj do smrti domotožje stiskalo srca.

Prepričan sem, da se bodo pri izmenjavanju teh in podobnih misli ter občutkov med hčerko in materjo spletle zopet močnejše in nežnejše vezi, nego so ju vezale v zadnjih časih. S pomlajenim verskim in narodnim navdušenjem bo domovina hčerka podala roko domovini materi in ta bo odnesla dober kos njenega srca s seboj. Debela veja naše lipe, ki je leto za letom slabše zelenela, bo dobila novega življenjskega soka in zanaprej bujnejše pogajjala. S tem se bodo tudi njene korenine poživile, njeno deblo ojačilo. Za mater in hčerko je dobro, če se večkrat snideta, čim večkrat, tem bolje. Hčerki koristi, mati se oddahne. Kaka izprememba od zadnjič, ko so zastopniki domovine hčerke obiskali domovino mater in se tamkaj na starokrajskih Brezjah sešli, da se od ust do ust pogovore. Kako nam je bila prej domovina mati odtujena! Njeno časopisje ni vedelo o nas nič povedati in če je kaj vedelo, navadno ni bilo nič dobrega. Od lanskega obiska naših v domovini in od sestanka na Brezjah se je to razmerje bistveno izpremenilo in na boljše obrnilo. "Slovenec," starokrajško katoliško glasilo, od tedaj pazno zasleduje naše tukajšnje gibanje in pogosto poroča o njem. **Naš letoš-**

nji sestanek na ameriških Brezjah nas mora še bolj zblížati in drug za drugega zainteresirati. Če se tudi hčerka potem, ko se je omožila, več ne misli za stalno vrniti v domačo hišo, mora razmerje med njo in materjo le vedno prisrčno ostati.

Evharistični kongres bo brezdvomno pokrepil in poživil krščanski internacionalizem, bolj kot mednarodno razsodišče, liga narodov in podobni nadomestki diplomatov. Med njim se bomo začutili kot otroci enega Očeta ter bratje in sestre njega, ki je zato, da bi bili vsi eno, svojo kri prelil. Prežeti od te velike misli, se bomo mi, ki nas poleg tega še družijo ista kri, ki ni voda, zbrali pri Mariji, da si podamo bratske in sesterske roke za skupno obrambo naših najdragocenejših svetinj: vere in narodnosti. Ker smo tako majhni, bi bil za nas samomor, če bi se ločeno borili zanje. Ne mislimo, da nam naša stara domovina nima ničesar dati. Na časnih dobrinah je ona res uboga, ker je do kosti izmzgana od tujca in brata. Teh dobrin mi tudi ne potrebujemo, ker nam jih nova domovina več nudi. A domovina mati je še vedno v posesti velikega verskega in narodnega kapitala. In tega nam je krvavo treba. Ona nas bo ž njim zalagala, mi jo moramo pa moralno in gmotno podpirati, da ji ga grabežljive bratske roke ne ukradejo, če ji ga tujčeve niso mogle.

Na tem verskem shodu in narodnem taboru, kjer se bo zbrala ameriška Slovenija, moramo dvigniti mogočen glas, tako mogočen, da bo odmeval od soških peččin do črnogorskih skal, **da smo ameriški Slovenci solidarni s svojimi brati in sestrami onkraj morja.** Kdor udari nje, udari nas, kdor stiska nje, stiska nas, kdor na njih izvršuje kake "šintarske" operacije, jih izvršuje nad nami, zato naj bo vedno pripravljen, da bomo ž njimi zakričali tudi mi in še bolj mogočno, ker nam nihče ne more ust zavezati. Svobodni

otroci smo svobodne Amerike! Ne mislite, da to nič ne izda. Je vprašanje, katerega kričanja in protestov se naši novi gospodarji v stari domovini bolj boje, ali domačega, ali inozemskega. Domačim nezadovoljnejšem se lahko v pest smejejo, ker vedo, da imajo sami moč v rokah. Če postanejo zatirani le preglasni, jim kratkotalo usta zavežejo. Nam jih ne morejo, do nas ne sega njih knuta.

Da jim ni vseeno, kakih misli smo mi, se je videlo zadnjič, ko je bila prva jugoslovanska delegacija tu. Kako je pridno snubila okrog za simpatije. Kje se v stari domovini kak minister, zlasti Srb, briga za katoliške menihe, razen na ta način, da jih pesti in stiska in hoče izstradati. Tu se je omenjena delegacija sama naznanila, da nas hoče obiskati in nas tudi je, čeravno se ostentativno nismo odzvali vabilu na njen banket. In ko je potem naše časopisje javno povedalo: "**Zakaj nismo prišli,**" kako neprijetno je to vplivalo nanje in koliko prahu je dvignilo doma, celo v parlamentu. Iz tega se jasno vidi, da jim ni vseeno, kaj mi mislimo, še manj kaj pišemo o jugoslovanskih razmerah. Tako se mora naša solidarnost z domovino materjo še bolj pokrepiti. Kot njeni dobri, zvesti otroci moramo prisluškovati vsakemu njenemu vzdihu in v odločnem protestu dati duška solidarnemu sočuvstvanju ž njo. Ta solidarni nastop je pa treba šele organizirati. **To se bo zgodilo na našem narodnem taboru pri Mariji Pomagaj,** ko bomo imeli voditelje matere domovine med seboj. Spričo tega že zdaj vabimo vse, ki še versko in narodno čutijo s svojo materjo domovino, vdovo tožno, zapuščeno, da se ta dan zberemo na naših Brezjah.

Natančnejši program tega našega verskega in narodnega romanja bomo objavili v prihodnjih številkah Ave Marije, ko dobimo odgovor iz Ljubljane. Vseka-

ko pa že zdaj mislite na to in **DVAKRAT PODČRTAJTE IMENOVANO NEDELJO** na svojem programu za prihodnjo sezono, v znamenje, da je nepreklicno odana.

—o—

MOLIMO ZA DOBROTNIKE! —

Za svoje blage dobrotnike ne moremo drugega storiti, kakor da jim pomagamo z obilno molitvijo v njihovih dušnih in telesnih potrebah. Vsak redovni samostan je kraj molitve za človeštvo, posebno za dobrotnike. Neprestana molitev se dviga iz teh svetih prostorov proti nebu pred prestol Večnega usmiljenega Boga. To je ravno oni velikanski pomen samostana za človeški rod.

Zato bodo od sedaj naprej naši kleriki pri Mariji Pomagaj začeli opravljati skoraj neprestane devetdnevne za namene in zadeve, katere jim bodo priporočali naši številni dobrotniki in prijatelji.

Zato vabimo vse naše prijatelje, da nam pošiljajo svoje posebne zadeve in si izbero, katero devetdnevno žele, da bi se opravila po njihovem namenu. Kdor se želi udeležiti teh devetdnevnic, naj stori to:

1. sporoči naj o pravem času namen, za katerega si želi posebnih molitev;
2. sporoči naj tudi, katero devetdnevno si želi;
3. opravi naj tudi prav tiste dni svojo devetdnevno pobožnost in jo združi z molitvami naših bratov klerikov;
4. sprejme naj gotovo med devetdnevno sv. zakramente;
5. če le mogoče, naj si da vseh devet dni maščati vsak dan prošnjo lučko pred kipom ali oltarjem svetnika, v čigar čast se bo devetdnevno opravljala;
6. naj si da opraviti sv. mašo v ta namen;
7. naj obljubi javno zahvalo, ako bo uslišan,

Devetdnevnice se bodo vršile:
Od 17. do 25. marca v čast **Mariji Pomagaj — Pribežališču grešnikov.**

Od 26. marca do 4. aprila
v čast presv. **Srcu Jezusovemu.**

Od 12. do 20. aprila v čast sv. **Antonu.**

Od 21. do 29. aprila v čast **Mali Cvetki, sv. Tereziji.**

Nadaljnje devetdnevnice bomo
oznanili v prihodnji številki.

I. DAROVI V BLAGU.

Mrs. Joe Slivnik, tri pare nogavic.
Mrs. Mary Bečkaj, Farrell, Pa., tri pare nogavic.
Mrs. Agnes Hotujec, Shields, Pa., 24 parov nogavic, 24 robcev.
Mrs. John Pugel, Pueblo, Colo., šest parov nogavic.
Mr. in Mrs. August Jakopič, New York, N. Y., dva nova mašna plašča, zelenega in belega.
Rev. Benigen Snaj, O.F.M., zelen mašni plašč.

Naša družina v New Yorku zaboj oblike.

Tri neimenovane, 14 parov nogavic.
Mr. Niko Simonič, Beadling, Pa., 8 parov nogavic.
Mrs. Angela Križman, Ely, Minn., 3 pare nogavic in 1 brisačo.

Mrs. Alojzija Stare, Valley, Wash., 2 para nogavic.
Mrs. Mary Novak, Greany, Minn., tri pare nogavic.

Družina Strubelj, So. Chicago, Ill., 6 purifikatorijev in 2 odeji.

Mrs. Mary Ferche in Ana Bernik, Sattel, Minn., nogavice in rokavice.

Živila so darovali: Mr. Andrew Glavač, Chicago, Ill., Mr. Jakob Segal, Joliet, Ill., Neimenovan, Joliet, Ill., vrečo sladkorja.

II. KOLEKTA V DENARJU.

(Od 15. januarja do 15. februarja.)

Za cerkev Marije Pomagaj v Lemontu.

Miss J. Mikš \$200 Katarina Soletich \$1.00, Mrs. Frances Verhovec \$5.00; — **Po \$1.00:** Lucija Gregorič, Neimenovana, John Lipovski, Mary Altoni, Mary Žerovnik, Pavel Rodoša, Mr. Fitzgerald. — **Po 50c:** Anna Susman, Mary Rozman.

Za samostan.

Po \$10.00: Rev. J. Miklavčič, Mrs. J. Vilha; Math Kremesec \$24.88; Marko Bluth \$10.75; Mary Relicki \$3.00. — **Po \$2.00:** Frances Kostelic, Helena Maly, Agnes Matkovich, Franc Grebenc, Pavel Radoša. — **Po \$1.00:** Mary Kijaček, Karol Lolli, L. Bondi, Agnes Jakša, John Hornat, Marjeta Svete, Marjeta Krumpanski, Mary Imre, Barbara Omahne, Iv. Kavos, Mrs. Johnson.

V sklad za uboge dijake.

Mrs. J. Vilha \$10.00.

Za kolegij sv. Frančiška.

Na knjižice so nabrali
R. Snidar \$2.00. Dali so mu **po 50c:** R. Snidar, John Porenta, Mary Porenta, A. Kozalec.

Mrs. Mary Swan \$4.85. Dali so ji **po 50c:** Mary Maly, Miss Mary Maly, Johana Strojjan, Mary Tomsa, Frances Zalokar, Mary Zalokar; Mrs. Erbežnik 35c, Frances Tomsha 30c; **po 25c:** John Meshishnik, Mrs. Rambo, Mary Mrak, Margareta Pleyel; Rosie Burgar 20c; Mrs. Oberviller 10c.

Mrs. Frances Loushin nabrala \$6.60. Darovali so ji: **Po \$1.00:** Joseph Oblak, Ignacij Kobelc. **Po 50c:** Stefan Brula, Jurij Zupančič, Mary Russ, Anna Tekavc, Mary Sekov. **Po 25c:** Jakob Brula, Julia Zalar, Anica Brula, Uršula Japel, Barb. Plantan, N. N., J. Zalar in Mary Erčul.

Posamezni so dali: Anna Bančak \$25.00 (na aker); Monika Černik \$8.25; Mrs. J. Vilha \$8.00. — **Po \$10.00:** Neimenovan, Anna Bolik, Mary Zakrajšek, Anton Grdina \$6.00. **Po \$5.00:** Mary Kanton, Anna Korzar, Rudolf Stuler, Mihael Trinko. — **Mary Jakopič \$4.00.** — **Po \$3.00:** John Grubar, Ven. Sister M. Venfrida. — **Po \$2.00:** Cila Goršek, Mary Squah. — **Po \$1.00:** Stefan Rauch, Mary Winter, Mary Koren, Anton Okoliš, Mrs. J. Brula, Mary Novak, Frances Vrtar. — Cecilija Križan 50c, Amalia Kiber 25c.

Za Apostolat sv. Frančiška.

Po \$10.00: Društvo sv. Cirila in Metoda št. 4 KSKJ., Tower, Minn., Anna Kocman, Društvo sv. Valentina št. 145 KSKJ., Beaverfalls, Pa., Josephina Eppich, Helena Vuk, Društvo sv. Družine št. 1 Joliet, Ill., Ursula Kušar, Steve Agnich (\$20.00), Anna Koren, Mrs. Neža Zakrajšek (za šest oseb \$60.00), Tretji red sv. Frančiška župnije sv. Štefana, Chicago, Ill., Družba sv. Mohorja, Chicago, Ill., Mrs. J. Meglen \$6.80.

Po \$1.00: Mary Talan, Anna Grahek, Katarina Cesar, Frančiška Holst, John Maver, Mary Dugar, Frančiška Vrabich, M. Bluth (\$1.50), Angela Mlakar 50c.

Za list Ave Maria.

Po \$5.00: Agnes Gunde, Družina Foys. **Po \$3.00:** Rosie Prelogar, Fannie Kristan \$6.00.

Po \$2.00: Rosie Drešček, Antonia Vidic, Agnes Klarič, Anna Novak, Monika Cernič, Agnes Kos, Josepha Anžlovar, Frances Zakosek, Mrs. Vrabišcar, Hellen Stud.

Po \$1.00: N. N., Chicago, Miss Lindič, Helen Maren, J. Petrič, Magda Brišar, Anna Pierce, Karatina in Suletich, John Sustarsich, Margaret Znidar, Mary Jarnevič, Michael Flašman, N. N., N. N., Martin Sverin, N. N., Mary Bernet, Mary Rigler, Mary Jan Mary Zore, John Kregar, Barbara Bajuk, Anton Tomšič, Michael Fale, Rosie Zdešar, Ursula Kišar, Fannie Baraga, Fannie Vrabich, Mary Udovich, Helena Dolgan, Johana Glikar, Anton Podgornik, Mary Gorup, Teresa Kodrič, N. N., Angela Levstek, Regina Skiff.

Po 50c: Johana Marosek, Anna Grahek, Rosie Smole, Anna Žitnik, Mary Dugar, Mary Zamida, Urban Tauher, Anna Sasek. **Po 50c:** Lena Petrick, Jennie Pazdetz, A. Lumbert. Mrs. Kastelic (1.35), Mary Klobučar (85c).

Za lučke pri Mariji Pomagaj.

Po \$5.00: Neimenovana, Mary Squah, Joseph Miroslavich, Fannie Baraga, Edward Linch.

Po \$2.00: Helena Moren, John Peterlin, Miss Sane, Lucia Gregorič, Frances Spilar, Mary Koren, Mary Dudas, Frank Grebenc, Miss Strekel.

Po \$1.00: Mary Petek, Rev. Miklavčič, Mary Težak, Magda Brišar, Mary Klobučar, M. Retel, Johana Bregač, Rev. M. Kebe, Jos. Kobal, Amalia Misich, Neimenovana Chicago, Mary Maček, Mary Bombač, Katarina Shager, A. L. Bondi, John Pilat, Frank Visočnik, Mary Soršič, Mary Radočaj, Josephina Eppich, Anton Prijatelj John Ponikvar, Joe Kolenc, Mary Rigler, Frances Verhovec, Antonia Majer, Anton Stiglic, Mary Dremsek, Frances Starman, Anton Milosevich, Mary Dugar, Anton Kocjančič, Barbara Omahne, Frances Dornovšek, Mary Sternad, Frank Sajovic, Antonia Kozjek, Jenny Zorko, Anna Česnik, Mary Mervar, Veronika Miklič, Frances Zakošek, Frances Bučar, Mary Toplišek, C. Jerše, Ivan Kavos, George Kolesar, Gertrude Lindič, Anton Mervar, Cecilija Križe, Anna Znidaršič, Johana Glikar, Mary Cesik, Louise Mešnik, Frances Laurich, Josephina Fon, Barbara Biličič, Anna Cesar, Terezija Suhadolnik, Anna Rožič, Math Kremesec, John Moravec, Margaret Zaletel, Charles Bregantič.

Po 50c: Mary Verščaj, Anna Randoš, Gertrud Mlakar, George Laurič, Josepha Lesjak, Helen Stuc, Anton Stefančič, Agnes Rozeman, Bet. Jager, Mary Safran, Lucia Kure, Math Novak, Rosa Novak, P. G. Lovrinec, Pavel Radoša, Anna Peršin, Frances Cimperman, Mary Falle. — **Mary Jan 10c, Joe Podpečnik \$1.50, Mary Koprivec 25c, Lucia Krall \$3.25, A. Lumbert 10c.**

Za sv. maše so poslali.

Mrs. Kukar 1 (1), Anna Ferlic 1 (1), Michael Progar 1 (1), Mary Prislund 1 (1), Helen Moren 3 (3), Mary Janzel 1 (1), Mary Fraus 1 (1), Joseph Ray 1 (1), Mary Klobučar 1 (1), Mary Bulich 1 (1), Mary Gregorich 5 (5), Mary Talan 1 (1), John Sterle 1 (1), John Skoff 2 (2), Mary Oblak 1 (1), Stefan Rauch 2 (2), Mary Bečaj 1 (1), Frank Ulčar 1 (1), Anna Susman 3 (3), Neimenovana 1 (2), Mary Teleni 1 (1), Rosie Prelogar 2 (2), Neimenovana iz Chicago 4 (4), Mrs. Hladnik 2 (2), Anna Pierce 1 (1), Mary Grosnik 5 (5), Miss Glach 1 (1), J. Bambič 1 (1), Mary Winter 1 (1), Katarina Shaeger 9 (9), Mary Kukar 1 (1), Frank Dolinšek 1 (1), Math Omota 1 (1), John Ponikvar 2 (2), Monika Cernich 6 (6), Joseph Kolenc 1 (1), Agnes Rozman 1 (1), Mary Božičević 1 (1), Joseph Miroslavič 1 (2), Mary Zore 1 (1), Anna Stubder 1 (1), Terezija Tavčar 1 (1), Frances Starman 2 (2), Agnes Gunde 1 (1), Mary Koren 2 (2), Antonija Denša 1 (1.50), Mike Falle 1 (2), Rosie Zdešar 1 (1), Mary Komar 1 (1), Antonia Nemgar 1 (1), Mary Sternad 2 (2), Johana Intihar 4 (4), Frank Sajovic 3 (3), Angela Mlakar 1 (1), Frances Zakosek 1 (1), Frances Novak 1 (1), Agnes Petrič

2 (2), Agnes Pierce 50 (50), Margaret Srakar 1 (1), Mary Zakrajšek 1 (5), Naročnica A. M. 5 (5), Agnes Gantar 2 (2), Frances Horvat 2 (2), Miss Zgonc 1 (1), I. Zakrajšek 2 (2), I. Pogorelec 1 (1), Katarina Kastelic 1 (1), Mary Thomas 3 (3), Mrs. Gonda 1 (1), Neimenovana 1 (1), Frances Fink 1 (1), Paulina Trgovac 1 (1), Josepha Pazel 1 (1), Johana Lipovec 1 (1), Anna Sasek 1 (1), Joseph Shiltz 2 (2), Johana Skull 2 (2), Frances Skull 1 (1), Josepha Klun 1 (1), A. Lumpert 1 (1), Anna Peršin 1 (1), Mary Dovjak 6 (6), Mary Zore 1 (1), Anna Rozich 1 (1), Math. Kremesec 1 (1), Mary Novak 1 (1), Regina Skiff 1 (1), Margaret Zaletel 3 (3).

Za orglje v naši cerkvi.

Prva, ki sta se nato spomnila in položila vsak svoj dar na Marijin altar sta bila:

Rev. Benvenut Winkler, O.F.M. \$5.00.

Mrs. Math Ban, So. Chicago, Ill., \$5.00.

In ta je Hrvat. Morda se bo še kak drug našel. Saj za našo cerkvice ne bo potreba velikih orgelj, jih tudi nimamo kam dejati. Za kaj malega bomo pa ja spravili skupaj. Radi bi, da bi vsaj do naše slovesnosti, ki smo jo napovedali v tej številki, orglje zapele, drugače bo za ta slovesni dan v cerkvi bolj tako kot veliki petek.

Klopi smo naročili, dasi doslej še ni bilo nobenega odziva na naš poziv od slovenske strani. Pač pa se je slovaški tretji red iz Chicage odzval z \$50.00.

Zahvala šolskih sester.

Prijetna dolžnost mi je zahvaliti se za darove, ki smo jih prejele od blagih dobrotnikov.

Mrs. Vertchek iz Ambridge, Pa., nam je poslala več kosov neizdelanih ročnih del, ki se bodo izdelani porabili za bazar v mesecu juniju.

Od obitelji Perko smo dobile \$25.00.

Posebno pohvalo zasluži steeltonska župnija. Šolski otroci so z dovoljenjem preč. g. župnika priredili božično igro. Vse stroške je poravnal Rev. Luka Gladek in vsoto \$150.00 daroval naši hiši. Učenci imenovane šole so tudi licitirali ročna dela, kar je prineslo \$30.00. Na enak način so prispevali otroci iz Sheboygana z vsoto \$20.00.

Mrs. Butala in Mrs. Kofalt od društva Marije Vnebovzete so poslale \$25.00 iz Steeltona.

Vsem milim dobrotnikom hvala lepa in Bog plačaj!

Darovatelj iz Waukegana, Milwaukee, New Yorka in La Salle bomo objavile pozneje, ko se kolekta dovrši, in še nekatere posebne dobrotnike iz Chicage.

S. Sebastiana.

IZJAVA IN ZAHVALA.

Podpisani se lepo zahvaljujemo sv. Tereziji—Mali Cvetki, ki je podelila naši osem mesecev stari hčerki zdravje. Terezija (Mala Cvetka) Fojs je bila pred 11 tedni za smrt bolna. Trpela je za boleznijo diarrhea ali enteritis (slovensko črna griža). V zadnjem tedenskem poročilu "Chicago's Health" beremo, da jih je v enem tednu zbolelo otrok za to boleznijo 13, umrlo jih je pa 17. Tudi naš zdravnik, ki je zdravil našo Reziko, ni dal nobenega upanja za ozdravljenje. Sosednje žene, ki so nas večkrat obiskale, lahko potrdijo, da je otrok v tej bolezni prišel na rob groba. Vsak trenotek smo pričakovali, da jo smrt odnese v nebesa. Tu pa jaz, Mary Fojs, obljubim sv. Tereziji, da bom k njej opravljala devetdnevno. Takoj sem zmolila litanije njej v čast. Žene, ki so stale ob postelji umirajočega otroka, zapazijo, da otroka spreletava lahna rdečica, otrok se zbudi iz nezavesti in pogleda okrog. V enem tednu se zopet tako zredi kot je bila pred boleznijo. V tem času pride zdravnik in vpraša: "Je že umrl vaš bolni otrok?" Jaz zatrjujem, da je otrok v mojem naročju ona na smrt bolna deklica. On ne more verjeti in pravi: "Nemogoče!" — Otrok je danes popolnoma zdrav in tako debel, da se vsak čudi, ki ga vidi. V zahvalo za to nenadno ozdravljenje darujemo v Lemontu sv. Tereziji v čast \$5.00.

John in Mary Fojs, starši.

Mrs. Bojko in Mrs. Puklovec, prič.

Chicago. — Albin Sebahar iz So. Chicage se prisrčno zahvaljuje lurški Mariji in sv. Mali Tereziji za srečno prestano operacijo na obistih in popolno ozdravljenje. Njegova mama iz hvaležnosti da \$5.00 za sv. maše v časti lurški Mariji in sv. Tereziji.

Pueblo.—Obljubila sem Mariji, da se bom zahvalila za uslišano prošnjo v mojih velikih skrbeh in v bolezni. Marija me je uslišala, zato ji bodi tisočera čast in hvala.—R. S.

Cleveland.—Zahvaljujem se Mariji za uslišano prošnjo.—Franciška Leban.

Elcor, Minn.—Prisrčno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji za uslišanje v bolezni mojega sina. Zatekla sem se po pomoč v iskreni molitvi in sem obljubila javno zahvalo. Bila sem uslišana, zato s tem izpolnjujem obljubo in darujem \$3.00 za sv. maše.

—Marija Bambič.

Madison.—Obljubila sem, ako ozdravim, da se bom javno zahvalila. In res, kar čez noč mi je odleglo, da se je zjutraj vsak čutil, kdor me je videl. Takoj sem jim rekla, da je to pomoč božja. Priporočam se v molitev.—Fany Kristan.

Joliet.—Javno se zahvalim za uslišanje

v dolgi bolezni, ko sem se morala podvreči težki operaciji. V goreči molitvi sem se zatekla k Mariji Pomagaj in sv. Tereziji od Deteta Jezusa. Uslišana sem bila in od dne do dne mi gre na bolje. Prilagam dar za Ave Maria.

—Terezija Kodrič.

Lorain.—Javno se zahvalim presv. Srcu in Mariji za uslišano prošnjo in prilagam dar za list.—Fany Baraga.

—Zahvaljujem se sv. Tereziji od Deteta Jezus za dve uslišani prošnji.

—Anna Pierce.

Ligosset.—Obljubila sem javno zahvalo presv. Srcu Jezusovemu, Mariji in sv. Roku za olajšanje v bolezni. V znak hvaležnosti prilagam \$2.00 v podporo lista.

—Agnes Klarič.

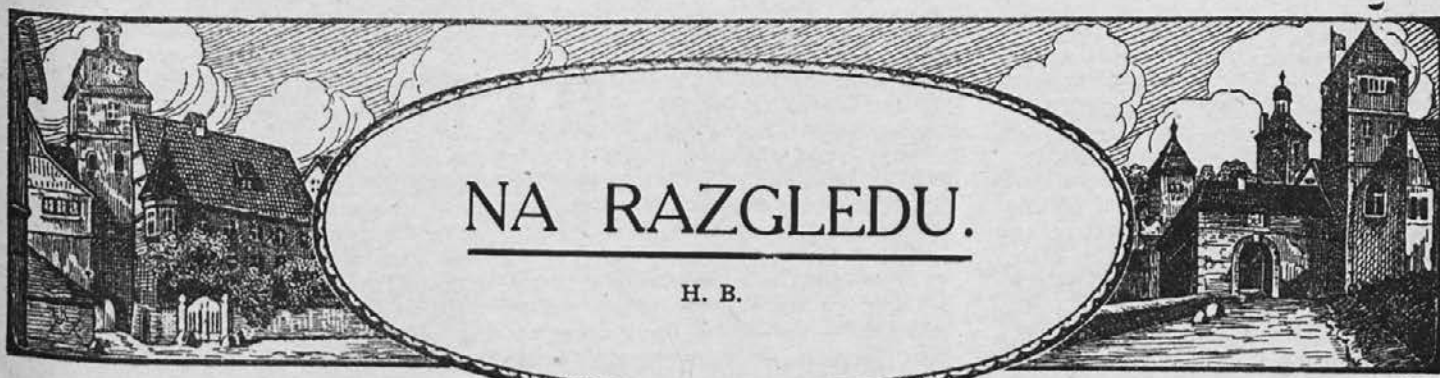
Ely, Minn.—S trdnim zaupanjem sem se obrnila na Marijo v hudi stiski in sem bila uslišana. Zato se ji tu lepo zahvaljujem in pošiljam v dar, kar premorem.

—Neimenovana.

V molitev priporočamo rajno Mrs. Mary Drashler, ki je dne 7. februarja v Bradley, Ill., podlegla operaciji. Blaga žena in dobra mati je bila. Ko smo letošnjo zimo prosili za odejo, se nas je ponovno spomnila. Sama je naredila več toplih odej in nam jih poslala. Če se ne motimo, je bila tudi v tretjem redu, ker nas je prosila za eno tretjeredniško knjigo. Poslali smo ji jo. Kako je bila hvaležna zanj in nam je obljubila, da se nas bo že še ob ugodni priliki spomnila. Še prav zadnje trenutke v bolnišnici je mislila na nas in prosila svojo prijateljico, blago Mrs. Rose Smoley, naj nam piše, da bi molili zanj. Gotovo smo to radi storili, saj vsak dan molimo za svoje dobrotnike. Tem potom jo priporočamo še drugim, da bi se je spominjali. Naj pri Bogu izprosi tolažbe svojih ljubljenih, tako težko prizadeti družini.

Dalje priporočamo v molitev našo dobro znanko, č. M. Elizabeto, O.S. Urs., ki nam je toliko lepih zapela v Ave Mariji in Koledarju. Ona sicer, hvala Bogu, še živi, a je težko bolna. Dobila je vnetje ledvic. Božič jo je prehitro dvignil iz postelje. Bolezen se ji je ponovila. Kakor piše častita m. prednica, imajo zdravniki najboljše upanje, da bo prebolela, ker je drugače zdrava in močna. A te vrste bolezni so vedno nevarne. Ko bi ji mogle tako postreči, kakor bi gotovo rade, bi bilo kajpada to upanje še večje. A zdaj v starokrajškem samostanu bolan ležati, ni prijetna stvar. Večina njih komaj rije naprej. Vsaki izredni stroški so nov udarec za samostan. Bratovska in sesterska ljubezen je edina tolažba za samostanske bolnike. Pozivljamo naše cenjene bralce, ki so tako radi prisluškovali pevki "Iz samostanske celice," naj se je spomnijo v molitvi, da se v maju zopet oglašajo glasovi, v trpljenju pomlajenimi.

NA RAZGLEDU.

H. B.

KARDINAL Mercier, primas Belgije in največji sodobni katoliški učenjak, je umrl. Pustil je za seboj vrzel, ki bo še dolgo zijala. Dva moža sta bila med svetovno vojsko v ustih celega sveta, generalni feldmaršal Hindenburg kot posebljeni brezobzirni militarist, drugi Atila, in kardinal Mercier kot prav tako brezobzirni antimilitarist, ki se tudi tega Atila ni bal. Oba sta bila od celega sveta oboževana, vsak seveda v drugem smislu. Hindenburg svojih zmag ni mogel končno izkoristiti. Na razvalinah, ki jih je on pustil za seboj, je kardinal Mercier začel zidati novo veličastno zgradbo krščanske vzajemnosti. Ko je videl, da sta hrbtenici protestantizma in pravda slavlja s padcem kajzerja in carja strti, je v svoji dalekovidnosti smatral, da je prišel čas, protestantom in pravoslavim ponuditi oljčno vejico miru. Začel je tam, kjer so bila tla najbolj pripravna. Z najprominentnejšimi predstavniki anglikanske cerkve je stopil v stik in izmenjal z njimi svoje misli o tem. Ne brez uspeha. Sledili so trije tozadevni razgovori o podlagi zedinjenja. Nehvaležno delo je bilo to zanj. Ko bi ne bil tak učenjak in kardinal, bi mu bili usta zamahili. Kot tak se je pa zmagovito otrešel vseh ozkosrčnih klevetarjev in nadaljeval svoje plemenito delo, opogumljen od sv. očeta samega. Še preden so se pri tem pokazali sadovi, je obrnil pogled tudi k pravoslavim. Malo pred usodno boleznijo so se zbrali v prestolici Belgije najodličnejši veščaki v vzhodnem vprašanju, da se posvetujejo, kako bi se pospešila njega rešitev. Kardinal Mercier je bil duša tega sestanka. Pri tem velikopoteznem apostolskem delu ga je zgrabila zavratna bolezen. Z operacijo jo je skušal premagati, a je podlegel. Ves krščanski svet, ne samo katoličani, je ene misli, enega prepričanja, da se je z njim zgrudil v grob eden največjih mož naših dni in potegnil za seboj nebroj lepih upov.

PROHIBICIJI se menda majejo tla. Kar je na vodi pozidanega, itak slabo stoji. Katoličanom prohibicija taka kot je — zgolj policijska odredba, — nikoli ni bila in ni mogla biti simpatična. A so se radi sfantaziranega javnega mnjenja, ki se je umetno gojilo, v javnosti bolj rezervirano držali, posebno katoliška hierarhija, škofje. Odkar so pa vodeni križarji v svoji onemoglosti papeža poklicali na pomoč, seveda brez uspeha, so se

začeli naši najvišji cerkveni dostojanstveniki kar po vrsti oglašati in zavzemati svoje stališče napram prohibiciji. Se razume, da ne ščuvajo ljudi proti postavi. Vsi pa so edini v tem, da je postava sama na sebi, kakoršna je in kakor se izvaja, nevredna pravnih potomev naših velikih postavodajalcev. Zdrav ljudski čut to pove, ki jo na celi črti obsoja. In če jo obsoja, naj jo tudi obsodi, da radi nje ne gubi čuta še za druge postave, ki so za javni blagor dežele potrebne in koristne. Zdi se, da si vsaj katoličani, pa tudi veliko trezno mislečih protestantov, tega ne bo pustilo dvakrat reči.

RADIO kot misijonar. Da radio že dalj časa vrši med nami misijonsko delo, je splošno znano. Potom njega pride duhovnik do zgubljenih ovac, ki jih v cerkvi nima nikoli pred seboj. O kakih sperobrnitvah potom radia se pa doslej še ni slišalo. Prvi slučaj te vrste se je menda dogodil v Denverju, Colo. Tamkajšnja škofijsko cerkev imar svojo radio-postajo. V nedeljo, 7. februarja, je imela med slušalci zastaranega bogopozabnega. Celih 32 let že ni videl cerkve od znotraj. Štirinajst let je bil star, ko mu je umrla mati, in za njo kmalu tudi njegova vera, v kateri ga je bila vzgojila. Omenjeni večer ga je Bog po radiu poklical nazaj v svojo cerkev. Kar je slišal, mu je osvežilo spomin na mladost, z vero ožarjeno. Lotilo se ga je domotožje po tistih lepih dneh. Pogledal je v časopis, odkod prihaja ta pozabljeni evangelij. Našel je, da iz škofijske cerkve, ki je bila samo dva bloka oddaljena od njegovega stanovanja. Drugi dan se je zglasil v stolnem župnišču z željo, da bi se rad spravil s svojo materjo cerkvijo.

DO nezavesti so neki francoski verski fanatiki pretepli katoliškega župnika v okolici Pariza. Neko nedeljo se je pripeljalo pred cerkev dvanajst oseb, dva možka in deset žensk. Povsem mirno so izstopili iz avtomobila in šli k sv. maši. Ljudem se je sicer čudno zdelo, odkod ti tujci, katerih se drugače ni dosti zgubilo v tisti kraj. A ker so se povsem dostojno vedli, niso nič slabega slutili, tudi potem ne, ko so po maši še v cerkvi ostali. A ko so bili sami, so šli v zakristijo, kjer je duhovnik še molil, ga vrgli na tla, začeli brcati in z biči obdelavati. To je trajalo dvajset minut. Dobil je tristo udarcev. Med tem je ljudstvo postalo pozorno, kako da te družbe ni toliko

časa iz cerkve. Obvestilo je orožništvo, ki je takoj odšlo na lice mesta. V cerkvi ni bilo nobenega, pač pa se je iz zakristije čul vrišč in stokanje. Gredo gledat, kaj je, pa vidijo župnika nezavestnega na tleh, okrog njega pa imenovane tiče in tice, ki so z biči udrihali po njem. Kajpada je orožništvo takoj nastopilo in vse aretiralo. Pri izpraševanju je dognalo, da so člani neke fanatične verske družbe "razsvetljenih" iz daljnega Bordoja. Duša te nove vere je neka histerična, napolnora, napoln obsedena ženska Marie Mesmin, ki si je svoj čas izmislila, da Marijin kip, ki ga je bila dobila iz Lurda, solze pretaka. Škofija je dala zadevo preiskati in spoznala, da je vse skupaj humbug. Ona pa je le naprej trdila in več drugih lahkovernih pridobila na svojo stran, ustanovila svoj "red" Naše Ljube Gospe solzne." Ob priliki romanja, ki ga je pretepeni župnik vodil, ga je ta ženska, ki je bila med romarji, prosila, da bi jo eksorciziral, izgnal iz nje hudega duha. Ne da bi zadevo preiskal, se je vdal prošnji in jo res eksorciziral. A hudobno ženšče je obrnilo orožje proti njemu, trdeč, da ji je "zacopral." Kajpada je to tudi svojim "vernikom" doma povedala. Čez nekaj časa je prišel njen mož k dotičnemu duhovniku in mu dal ultimatum, da mora v najkrajšem času njegovo ženo "razcoprati," sicer ga zadene huda kazen. Duhovnik se za to ni brigal. Čez eno leto ga je pa zadela zažugana kazen. Ako ne bi bilo pravočasno orožništvo prišlo na lice mesta, bi se bilo še nekaj strašnejšega zgodilo. Zakaj fanatiki so mu hoteli še na radikalnejši način "hudiča izgnati." Ko je prišel k zavesti, je izjavil orožnikom, da so mu hoteli potem, ko so ga onesvestili, pete žgati in jezik izrezati, ter imeli za to operacijo vse priprave s seboj.

TUDI sv. oče Pij XI. je velik ljubitelj Male Cvetke. Njen kip ima vedno pred seboj na pisalni mizi. Njeni priprošnji pripisuje, da je mogel napore sv. leta brez vidne škode na zdravju premagati. Da je vse to zmož, je zanj, ki vendar ni več mlad, v resnici veliko. Če pomislimo, da je imel v sv. letu več slovesnih nagovorov, kolikor je dni v letu, dan na dan delil avdijence, imel še druge izredne cerkvene slovesnosti, moramo priznati, da ga je le posebna božja moč vzdrževala. In to pripisuje priprošnji Male Cvetke.

STO duhovnikov iz ene same družine. Ta rekord je dosegla francoska družina Cadic. En duhovnik iz te družine je zdaj poslanec v francoskem parlamentu. Ko je študiral zgodovino svoje družine sto let nazaj, je dognal, da je v tem času dala cerkvi sto duhovnikov. Vsi njegovi bratje so duhovniki. Ko bi sedanja Francija imela več takih družin, ne bi bilo 12.000 župnij brez duhovnika, kakor jih je. Tega občutnega primanjkljaja je deloma kriva vojska, v kateri je padlo 4000 duhovnikov, sorazmerno največ izmed vseh stanov. Pa kljub temu frama-soni in drugi sovražniki cerkve še vedno pogrevajo obrabljeno frazo: Duhovnik je brezdovinec.

RUSKI usmiljeni samaritan. Ta naslov po vsej pravici pristoji sedanjemu sv. očetu. Boljševiki so z Rusijo tako naredili, kakor roparji s tistim, ki je šel iz Jeruzalema v Jeriho. Oropali so jo, z ranami obdali in pustili ležati. Evropske velesile so jo videle ležati v krvi, z zija-jočimi ranami, pa so šle brezsrčno mimo. Prišel je katoliški veliki duhovnik in ko jo je videl, se mu je v srce zasmilila. Ni rekel: Če boš postala katoliška, ti bom pomagal. Sklonil se je k njej in ji po svojih najboljših močeh skušal obvezati rane in jo dvigniti. Jezuit P. Herbigy, strokovnjak v vzhodnem vprašanju, ki sv. očeta sproti obvešča o dogodkih na Ruskem, pripoveduje, da se je vpricho nje-ga dvakrat zjokal nad bridko preizkuš-njo tega krščanskega trpina. A ni ostalo samo pri sočutnih solzah. Stopil je v dogovor z boljševiško vlado, da bi smel pomagati stradajočemu ljudstvu. Po dol-gih pogajanjih mu je to končno pod do-ločenimi pogoji dovolila. Takoj je po-slal tja dvajsetčlansko komisijo, da ugo-tovi, kje je potreba najsilnejša. Nato je izdal oklic na ves katoliški svet, naj mu pomaga tisočim stradajočim rešiti življe-nje. Ni klical zastoj. S prispevki je ko-misija na 400 krajih organizirala 1000 ljudskih kuhinj ter več bolnic in otroških zavetišč, ki so dnevne oskrbovala 160.000 lačnih in bednih. Sam pa je med tem molil in še moli vsak dan: Odrašenik, re-ši Rusijo! Vse to je delal, ko so boljše-viki izganjali in morili katoliške duhov-nike, ter celo njegovim angelom ljubezni nagajali, kjer in kakor so mogli. Ne sa-mo svoj duhovniški, ampak tudi katoli-ški značaj so morali skrbno zakrivati, ker kruh, ki ga da blagoslovljena roka, je po boljševiških mislih že s tem za-strupljen. Toda pride čas, ko bo sočut-na ljubezen sv. očeta in dela usmiljenja, skazana ruskemu narodu, pognala sto-tere sadove.

SLOVENSKEGA svetnika bomo v do-glednem času dobili. In ta bo, ka-kor vse kaže, naš veliki škof Slomšek. V slovenskem narodu on že dolgo živi kot naš narodni svetnik. Tudi želja, da bi se začel svetniški proces, se je že večkrat izrazila. Zdaj je krajevna cerkvena ob-last to zadevo resno v roke vzela. La-vantinski škof Dr. Andrej Karlin, ki je sam častilec svojega svetniškega pred-nika, se je na splošno željo svoje škofi-

je in vsega slovenskega naroda za stvar zavzel. V kratkem misli sestaviti poseb-no škofijsko komisijo, ki bo preiskala Slomškovo življenje in njegove spise. To je prva stopnja svetniškega procesa. Do zadnje je seveda še dolga pot, včasih ta-ko polna ovir, da proces leta, tudi deset-letja traja. Vendar, če se enkrat cerkve-na oblast za to zavzame in vztrajno prit-tiska, gre stvar pospešeno naprej. Da ne bo zastala in se tudi ne preveč za-velkla, mora tudi ljudstvo svoje storiti. Lahko veliko pomaga in to na razne na-čine. Zakaj n. pr. Francozi svoje svet-niške kandidate tako hitro spravijo na-prej? Pred vsem začno gojiti zasebno če-ščenje dotične svetniške duše. V svojih težavah se obračajo nanje, da Bog na njih priprošnje kak čudež naredi. Kajti za proglašanje blaženega se zahtevata najmanj dva očitna čudeža. Potem pa o-tvorijo narodno propagando. Prošenj in tisoče podpisov kar dežuje v Rim, naj se proces pospeši. Tako moramo narediti tudi mi. Pred vsem se moramo začeti Slomšku priporočati. Ako je volja bož-ja, de se mu prizna čast altarjev, ga bo Bog na te naše prošnje s čudeži proslavil. Tako bodo vsi pogoji izpolnjeni. Nato bo treba po vseh slovenskih škofijah zbi-rati podpise, naj se skoraj otvori rimski proces in vztrajno nadaljuje. Gotovo nam bodo sv. oče šli na roko, zlasti če jim bomo povedali, da gre za prvega narod-nega svetnika, ki ga v teh težkih časih tako potrebujemo.

NAVDUŠENJE za misijone je bilo vsikdar zanesljiv termometer katoli-škega idealizma. Narod, ki se za misi-jone zanima in navdušuje, jasno spričuje, da se versko pomlaja. Hvala Bogu, da smo tudi Slovenci med temi versko se prebujajočimi narodi. Priča je naša mi-sijonska gorečnost. Nikoli v naši zgodo-vini ni misijonska misel tako živahno procvitala, kakor zadnje čase. Imamo svoj misijonski list "Katoliški misijoni," ki je, lahko rečemo, naš najzanimivejši nabožni list. To pa ravno zato, ker je naš misijonski list, ne samo v naši be-sedi pisan, temveč tudi z zanimivimi do-pisi naših narodnih misijonarjev in misi-jonark napolnjen. Kako zanimiva so pisma misijonark-uršulink S. Rafaela Vurnik (Siam, Indija) in S. Ksaverije Pirc (Svatov, Kina). Kdor začne brati njihova poročila, ne more nehati, dokler vsega ne prebere. Kar nejevoljen je, ko pride do konca. Tako rad bi še bral. V najbližji prihodnosti bo izvrstnemu u-redniku primanjkovalo prostora za dopi-se samih slovenskih misijonarjev in mi-sijonark. Kajti zadnje čase je odšla ce-la vrsta novih misijonarjev v razne dele sveta. Med njimi je tudi brat našega pesnika Evstahija Berleca, Martin Ber-lec, ki je odšel v Indijo in se že oglašil s pota z jako zanimivim pismom. Danes ni več Amerika cilj slovenskih misijonar-jev, kakor začasa Barage. Paganskim narodom prižigat luč sv. evangelija, to je njih vzvišeni vzor. Bog vedi, če ne dobi-mo na ta način prej svetnika mučenika, kot svetnika spoznavalca . . .

SMRT si je med slovensko duhovščino v stari domovini zopet izbrala dra-goceno žrtev, dekana Dr. Kržišnika v Trnovem na Krasu, ki je po kratki bo-lezni v najzrelejši moški dobi odšel po plačilo dobrega pastirja duš. Blaga duša je bil, poln vneme za izročeno mu čredo. Bil je izmed pozno poklicanih v Gospo-dov vinograd. Prvotno se je po končanih gimnazijskih naukih odločil za profesuro in šel na dunajsko vseučilišče. Njegovo globoko verno mamico, ki je že sladko sanjala o glorijski sina novomašnika, je ta njegov korak silno potrl. Ker ga njene tihe želje in objokane oči niso mogle na-potiti v "lemenat," se je obrnila na Ma-rijo. Z vročimi prošnjami je dan na dan oblegala "črno Marijo" v skrivnostno tihi kapelici za velikim altarjem frančiškanske cerkve v Ljubljani, naj mu zastudi življenje na cesarskem Dunaju in ga pri-pelje nazaj v ljubljanski "lemenat." Bila je uslišana. Ni izpregel visokih šol. Pos-tal je "jezični doktor," a se že pred končnimi izpiti obrnil proti altarju. Po končanih bogoslovnih naukih je zapel mamici najsiljšo pesem: glorio. Nastav-ljen je bil za kaplana v Trnovem. Kmalu potem je tamkajšnji dekan-pesnik Vesel umrl in Dr. Kržišnik, ki si je med tem že pridobil srca faranov, je bil imenovan za njegovega naslednika. Kajpada je mamico takoj k sebi vzel. Srečno so ji potekali stari dnevi ob njegovi strani. Pač ni mis-lila, da bo morala kot 89letna kedaj stati ob njegovem grobu. Kak goreč delavec za blagor duš je moral biti rajni, skle-pam iz tega, ker je enkrat na Brezjah, kamor je pripeljal svoje ovčice, od treh popoldne pa do belega dne zjutraj spove-doval, nato pa odšel v milostno kapelico maševat za svojo drago čredo.

SLEDEČA NAŠA KAT. DRUŠTVA SO DOSLEJ USTANOVNIKI SAMOSTANA IN KOLEGIJA MARIJE POMAGAJ

v Lemontu:

6. Društvo sv. Neže W.C.O.F. v Chicagi je dalo \$115.00. — Ostalih \$110.00 bodo še dale, da bo s tem plačan en "acre."

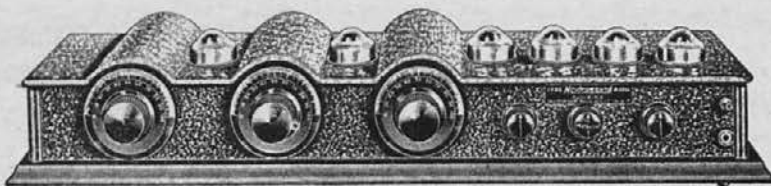
SLEDEČA NAŠA KAT. DRUŠTVA SO DOSLEJ ČLANI APOST. SV. FRANČIŠKA

(Dalje)

18. Dr. Sv. Jožefa, št. 53. K.S. K.J., Waukegan, Ill. \$10.00
19. Dr. Sv. Roka, št. 102. K.S. K.J., Frontenac, Kans...\$10.00
20. Družba sv. Mohorja, Chi-cago, Ill. \$10.00
21. Tretji red pri Sv. Štefanu, Chicago, Ill. \$10.00
22. Dr. sv. Druž., št. 1. D.S.D, Joliet, Ill. \$10.00

NAŠ RADIO

Polšnik, Slovenija. — Iz srca sem vesel Vašega lepega lista, ki ga redno prejemam. Enako krasnega "Koledarja," ki je došel pred malo dnevi. Hvala Bogu, da smo se našli in bliže spoznali. — Kako se kaj imate, bratje v novi domovini? Vrlo pridni in delavni ste! Bog blagoslovi Vaš trud! Vse pozdravljam, prav posebno gospoda patra Kazimirja, svojega nekdanjega sošolca, najblažjega spomina. Srečno novo leto vsem!

Jernej Kovič, župni upravitelj.

Stopiče, Slovenija. — Že skoraj dve leti sem premišljeval, kako bi prišel do naših krščanskih ameriških listov, posebno, ko mi je prišel včasih v roke list "Ave Maria." Zato sem se zelo razveselil, ko sem prejel Vaše cenjeno obvestilo v zadnji naročitve zaželjenih listov. Z g. kadetom naročil oba naročila. Zato: hvala in Bog povrne Vašo naklonjenost. — "Ave Maria" prihaja redno in tudi "Koledar" sem prejel. Toda žal, "Amer. Slovenca" pa ni od nikoder. Seveda, krščanski listi imajo povsod svoje sovražnike. Podrežite energično, temeljito! — Žal, da nimamo več tiste prilike, kot je bila nekdanj, za agitacijo za Vaše liste. Škoda, da nismo prej, ko so ljudje trumoma odhajali v Ameriko, vsakemu naročili in mu dali naslov, da bi si precej ročno prihodu tja naročil krščanski list! Sedaj seveda ni prilike za to, ko so ameriška vrata teko tesno priprta. . . . Pozdrav!

Franc Žitnik, župnik.

Mengeš, Slovenija. — "Koledar" je imeniten. Kar piše p. Hugo, mi je vedno posebno všeč — iz življenja za življenje. Sploh dobro delate "Franciscan Fathers." Bog dragi daj svoj blagoslov!

Ivan Lomšek, kurat.

Elcor, Minn. — Krasen je sedaj list Ave Maria. Res zasluži, da pošljete kmalu Mr. Železnikarja na agitacijo križem Amerike. Škoda, da tak krasen list še ne prihaja v vse slovenske hiše. Na delo za naš list Ave Maria! — **Frank Indihar.**

Yungchowfu, Hunan, China. — Prečastiti oče! Iz srca Vam čestitam, da Vaše delo tako vrolo napreduje. Bog daj, da bi tudi znanost! — Če bi Vi vedeli, kako me veseli, da naselbina v Lemontu tako lepo cvete. Lemonta se jaz spominjam pri vsaki sveti maši. — Lansko leto sem bil precej nevarno bolan, a sem, hvala Bogu, zopet popolnoma ozdravel. Naš misijon je sedaj samostojen (Prefektura Apostol. Yungchowfu), a škof še ni imenovan. Bog daj, da bi bil po božji volji! Želim vsem srečno novo leto!

O. Veselko Kovač, misijonar.

Chisholm, Minn. — Sporočam žalostno novico. Umrla je Johana Marn, mati petih otrok. Pokopana je bila 13. febru-

arja iz cerkve sv. Jožefa. Rajna je bila naročnica lista "Ave Maria," zato jo priporočam vsem v molitev.

Barbara Globočnik.

Pittsburgh, Pa. — G. urednik, natisnite par vrstic od nas. Mogoče bo zanimalo, kako gre pri nas katoliški tisk. Treba bi bilo, da bi se vsaka odrasla oseba zavzela za razširjanje naših listov. Saj dandanes vsi narodi tekmujejo med seboj, da bi bili glede katoliškega tiska na prvem mestu. Kako bi torej naši Slovenci ne žrtvovali vsega za naše liste. Svetujem zlasti prijateljem lista "Ave Maria," naj nikar ne čakajo zastopnikov, ker ti tudi ne morejo vsega. Mi sami bi morali skrbeti, da bi ne bilo slovenske katoliške hiše brez lista "Ave Maria." Kjer ne ljubijo tega lista v svoji hiši, tam je gotovo nekaj narobe. — **G. Verbanec.**

San Francisco, Cal. — Dovolite, da napišem nekaj vrstic, kakor me že dolgo opominja srce, kadar berem naš priljubljeni list "Ave Maria." Bila sem naročnica čez 10 let, sedaj so pa drugi v naši hiši. Pa čeprav sama nisem več naročnica, vendar rada priskočim na pomoč in mu pošljem podporo. Včasih smo v dobri veri podpirali druge liste, ki so se zdeli dobri, pozneje so pa začeli prerokovati krivo vero. Take liste je treba opustiti, saj če bi bilo po njihovem, bi mi vsi skupaj počasi še živali postali. Najboljše orožje zoper take grde liste je pošten krščanski list kot je naša krasna "Ave Maria." Zelo želim, da bi vsak pridobil še enega naročnika, potem bi kmalu videli, da je zmaga naša. — **Barbara K.**

Iz upravnistva: — V našem "ofisu" se skoraj vsak dan porodi kakšna nova želja. Zdaj to, zdaj ono. Je pa tudi nekaj želja, ki so vedno iste in se ne izpreminjajo. Ena taka želja bi bila, da bi vsi dobri Slovenci upoštevali nasvete in izpodbudne besede naših dopisnikov v "Radiu." Čudno je, zakaj se nekateri tako težko dajo omajati. Berejo, pa odložijo list in vse ostane pri starem. Zakaj ne bi res vsi stopili v krog naših delavnih sodelavcev in odprli našemu listu še mnoga doslej zaprta vrata? Ali je res treba, da toliko dobrih besed in iskreno mišljenih nasvetov ostane samo — na papirju?

Druga taka želja bi bila, da bi naša naročila iz upravnistva vsi upoštevali. Niso samo zato tiskana, da vzamejo prostor v listu. Kar smo zadnjič neznanili po "Radiu," mnogi še niso prav nič brali. Potem ni čudno, da se jim marsikaj zdi narobe in pravijo, da je naš "ofis" kriv.

Poleg tega, kar smo zadnjič sporočili, imamo danes še sledeče na srcu:

1. Če se kdo pritoži, da ni prejel odgovora na svojo pošiljatev ali da nismo tega ali onega prav razumeli, naj vedno pove, kdaj je dotično pismo odposlal. Mi prejmemo dan za dnem cele kupe pisem, kako si moremo vsakega posebej zapomniti, kdaj je pisal? Mi vsa pisma uredimo in vpišemo po datumih. Zdaj si pa mislite, koliko iskanja je treba, če kdo samo piše: poslal sem! Morda je od takrat že 14 dni ali en mesec — preden vso pošto tako daleč nazaj prebrskamo, vzame silno veliko časa. Če pa dopisnik pove: ta in ta dan sem poslal, je stvar lahka. Ali boste ubogali? Dajte no, potem ne bo treba takin pisem, kot je prišlo danes eno: "Kaj za enega urednika imate, da si ni prav nič zamejrkal . . ."

2. Večkrat se ta ali oni pritoži, da svojega imena ni našel med darovalci v listu, čeprav bi ga po pravičnem moral. Včasih je pritožba res upravičena, ker gotovo tudi mi delamo pomote, dostikrat pa ne. Poglejte v list tja, kjer stoji naslov: Kolekta v denarju. Spodaj je v oklepaju datum, od kedaj in do kedaj so bili ti isti darovi poslani. Ker je treba dati v tiskarno rokopise mnogo prej, nego vi dobite v roke list, ne moremo dati v vsako številko darov, ki so bili poslani zadnje tedne pred izidom lista. Ti pridejo šele v naslednji številki. Zato potrpite, če bo pa še potem pomota, se pa seveda le oglasite!

MESEČNI PATRON.

Bl. Neža Praška, devica 2. reda sv. Frančiška.

Češki kralj Pšimislav Otokar I. je imel hčerko; njena pobožna mati je bila teta svete Elizabete Ogrske in jo je prav pobožno vzgojila. Ko je bila tri leta stara, so jo dali v samostan v Šlezijo, potem pa na Češko. Ko je njen zaročenec, šlezijški vojvoda, umrl, jo je hotel nemški cesar Friderik II. imeti za ženo svojemu prvorojenemu sinu, a ona je prošnjo odrekla in Bogu posvetila svoje devištv. Stopila je v samostan redovnic svete Klare. Sezidala je nunski samostan. V samostanu je bila vsem lep zgled pokorščine, svete čistosti, ponižnosti, pokore in zatajevanja, posebno pa v evangelijskem uboštvu. Bog je po nji čudeže delal; obudila je mrtvo hčer svojega brata. Bogata dobrih del je umrla v sluhu svetosti dne 6. marcija leta 1282., ko je preživela v samostanu 40 let. Njeno nepretrgano češčenje je potrdil papež Pij IX. in v frančiškanskih cerkvah obhajajo njen praznik 1. marcija. Posnemaj jo v njenem prostovoljnem uboštvu in pokori!

P. A. F.

Odpustki meseca aprila.

Urejuje Rev. John Miklavčič.

1. Veliki četrtek. Popolni odpustek:
  - a) tistim, ki danes, eno uro molijo ali preiščujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. Zakrament; spoved danes in sv. obhajilo, ali pa drugi teden;
  - b) tistim, k danes ali jutri obiščejo božji grob in molijo po namenu sv. Očeta. spoved in sv. obhajilo danes ali na velikočno nedeljo;
  - c) za tretjerednike vesoljna odveza.
2. Veliki petek. Popolni odpustek
  - a) tistim, ko danes popoldne od 3. ure naprej ali jutri do 11. ure dopoldne žalostni Materi Božji vsaj pol ure delajo družino z molitvijo ali preiščevanjem; za ta odpustek zadostuje velikonočna spoved in sv. obhajilo, pa naj bo pred velikim petkom ali za njim;
  - b) za tretjerednike vesoljna odveza.
3. Velika sobota, za tretjerednike vesoljna odveza.

4. Nedelja. Velika noč. Popolni odpustek za:
  - a) ude rožniveenske bratovščine;
  - b) člane karmelske bratovščine;
  - c) udome družbe krščanskih družin;
  - d) tistim, ki nekoliko molijo ali preiščujejo v čast Brezmadežni in molijo po namenu sv. Očeta;
  - e) za tretjerednike vesoljna odveza.
11. Nedelja. Druga v mesecu. Popolni odpustek za ude najsv. Imena.
16. Petek. Slovesni spomin našega Očeta sv. Frančiška. Popolni odpustek tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali naslednjo nedeljo.
21. Sreda. Slovesnost sv. Jožefa. Popolni odpustek za:
  - a) ude družbe krščanskih družin;
  - b) člane karmelske bratovščine;
  - c) vse vernike v cerkvah treh redov sv. Frančiška;

- d) tretjerednike tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.
  24. Sobota. Sv. Fidel, mučenik I. reda. Popolni odpustek za tretjerednike in za vse vernike v cerkvah treh redov sv. Frančiška.
  25. Nedelja. Sv. Marko, evangelist. Popolni odpustek onim, ki trikrat molijo v tednu sv. rožni venec.
  28. Sreda. Osmina slovesnosti sv. Jožefa. Popolni odpustek kakor na 24.
  30. Petek. Blaženi Benedikt in Jožef Benedikt, spoznavalca 1. oziroma 3. reda. Popolni odpustek kakor 24.
- Opomba:**—Pobožnost devetih torkov v čast sv. Antonu se prične 13. aprila in konča 8. junija. Popolni odpustek na vse torke za tretjerednike pod navadnimi pogoji. — Popolni odpustek zadobe na mesečni shod: tretjeredniki in članice Marijine družbe.

Marijini prazniki v marciju ali sušcu.

V tem mesecu je praznik Marijinega oznanjenja in praznik Matere božje žalostne.

Dne 25. marcija nas spominja sveta Cerkev, da je poslal Bog svojega nadangela Gabrijela k presveti Devici Mariji v Nazaret oznaniti ji, da bo od Svetega Duha spočela in rodila Sinu božjega, Očeta svetega. Ko je rekla: "Zgodí se mi po tvoji besedi," je postala Mati božja. Tega presrečnega dogodka nas spominja sveta Cerkev na današnji praznik in vsak dan zjutraj, opoldne in zvečer, ko zvoní angelovo češčenje. Papež Benedikt XIII. je 14. septembra 1724. podelil vsakemu, ki pobožno moli "Angel Gospodov" kleče — ob sobotah zvečer in ob nedeljah stoje — za vsakikrat odpustek sto dni in enkrat vsak mesec popolni odpustek. Od poldneva velike sobote do praznika presvete Trojice se pa stoje moli "Raduj se kraljica." Ta lepa navada se pa zelo opušča. To ni prav. Krščanske matere, naučite moliti svoje otroke to prelepo in koristno molitev, ki bo naklonila Mater božjo, da vam bo milostna na zadnjo uro.

P. A. F.

Mesec marcij.

V mesecu marciju ali sušcu verni častijo svetega Jožefa kot patrona srečne zadnje ure. Kdor opravlja kake pobožnosti, n. pr. litanije svetega Jožefa, prejme vsak dan v tem mesecu tristo dni odpustka, za ves mesec pa popolni odpustek, ako se še spoje, obhaja in moli po papeževem namenu kakih pet Očenašev in Češčenamarij. (Pij IX., 27. aprila 1865.)

P. A. F.

LOUIS PRIJATELJ

Slovenski krojač

10550 Avenue L., So. Chicago, Ill.

PRISTOPAJTE!

— k —

prvi, najstarejši in največji slov. kat. podporni organizaciji:

Kranjsko - Slovenski Katol. Jednoti

Posluje že 32. leto. V tej dobi je dosedaj že izplačala raznih podpor v znesku \$2,618,213.00.

TA JEDNOTA JE SOLVENTNA ALI NAD 100-PROCENTNA.

Njeno premoženje znaša \$1,442,526.09.

Članstva v obeh oddelkih šteje 27,500.

Ima 158 krajevnih društev širom držav.

Glede pojasnila za pristop vprašajte kakega uradnika(co) našega krajevnega društva. — Glede ustanovitve novega društva (8 čl. zadostuje) pišite na glavnega tajnika: JOS. ZALARJA, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill. Nagrada za ustanovitev znaša \$20.00!

Važno! Tekom ponovne kampanje je prost pristop v Jednoto!

**KATOLIŠKI SLOVENCIM, PRISTOPAJTE K NAŠI
K. S. K. JEDNOTI!**

KAKŠNO POHIŠTVO IMATE?

Kakoršno je v hiši pohištvo (oprava), tako je tudi stanovanje. Moderno pohištvo naredi moderno stanovanje.

V hiši ne sme biti ne preveč in ne premalo pohištva, ampak ravno zadosti. Potem je stanovanje lepo in imate dovolj prostora za kognodno sprehajanje. Pohištvo (oprava) mora biti pa tudi taka, da se strinja s prostorom in namenom, potem bo v vaši hiši red in dober okus, ker bo vse v skladu z določenim namenom.

Ali je danes v vaši hiši vse tako? Ali bi se ne dobil še prostor za nov komad pohištva? Poglejte dobro vse okoli po vaših kotih, morda se dobi prostor za gugalni stol ali pa kaj drugega.

Imate li tla dobro pokrita? Mogoče je treba Linoleuma ali pa pogrinal (Rugs) in drugih takih stvari, ki izboljšujejo vaše sobe in zmanjšajo gospodinjstva dela.

In kako je z vašo posteljo, imate li dobro blazino? Posebno v zimskemu času je to zelo potrebno, ker vas greje, in počitek na novi blazini je vse kaj drugega, kakor na stari in potlačeni.

Tudi mogoče veste za katerega fanta in dekleta, ki se mislita poročiti? Za take imamo prav fino pohištvo in vse, kar se potrebuje. Cene pri nas so najugodnejše in poštena trgovina. Vedna nas brez skrbi priporočajte, mi bomo gledali, da bodo odjemalci dobili vse v pravih cenah in pravo blago. V naklonjenost se priporočamo:

A. GRDINA & SONS

6019 ST. CLAIR AVENUE,

CLEVELAND, O.

(Vsem, ki se pripeljejo do nas, da kupijo blago, se povrnejo vožnji stroški.)

SVET

Je lepši za ljudi, ki imajo denar v banki ali na prvi intabulaciji (mortgage).

Denar vzbuja zaupanje, rodi zadovoljstvo, ustvarja blagostanje in je vir napredka.

Tudi Vam bo svet lepši, če se naučite varčevati.

Svoje prihranke vložite v varno banko.

KASPAR AMERICAN STATE BANK

Gotovina in preostanek
\$20,000,000.00

1900 BLUE ISLAND AVE., Corner 19th STREET, CHICAGO, ILL.

— PRODAJAMO PRVE HIPOTEKE IN HIPOTEKARSKE BONDE —

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777

1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JAR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois

Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z. D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street, Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik
2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCIERIJA IN
MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovincem se priporoča.
2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —
1946 West 21st Street

v kratkem se preseli na:
2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —

Svoji k svojim.
Phone Canal 5889
1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.